

Nicolas Mathieu

ROSE ROYAL / WAGNER BÍRÓ

TYPOTEX VILÁGIRODALOM

Nicolas Mathieu

ROSE ROYAL
WAGNER BÍRÓ

Fordította
Király Katalin

TYPOTEX

Az Európai Unió társfinanszírozásával

Az Európai Unió finanszírozásával. Az itt szereplő vélemények és állítások a szerző(k) álláspontját tükrözik, és nem feltétlenül egyeznek meg az Európai Unió vagy az Európai Oktatási és Kulturális Végrehajtó Ügynökség (EACEA) hivatalos álláspontjával. Sem az Európai Unió, sem az EACEA nem vonható felelősségre miattuk.

*Cet ouvrage, publié dans le cadre du Programme d'aide à la publication (P.A.P.)
Kosztolányi, a bénéficié du soutien de l'Institut français en Hongrie.*

Ez a mű a Magyarországi Francia Intézet támogatásával a Kosztolányi Könyvtámogatási Program (P.A.P.) keretében jelent meg.

Rose Royal

Copyright © Éditions In8, 2019

Published by arrangement with SO FAR SO GOOD Agency

La Retraite du juge Wagner

Copyright © ACTES SUD, 2021

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Hungarian translation © Király Katalin, 2024

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2024

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

ISBN 978 963 493 295 6

ISSN 2064-2989

ROSE ROYAL

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Itt szeretnék köszönetet mondani Maud Gluszkowskinak, Elsa Grimbergnek, Isabelle Leclercnek, Hermine Naudinnek, Emmanuel Noblet-nak, Hélène Riffaudeau-nak, Manuel Tricoteaux-nak, és természetesen Marc Villard-nak, akinek hálaival tartozom azért, mert leírhattam Rose történetét.

I.

Rose leugrott a buszról, egy szuszra, csaknem futtában vágott át az utcán, ügyet sem vetve az amúgy sűrű és kétirányú forgalomra. Ma világos pamutszoknyát és a vállát szabadon hagyó, csinos felsőt viselt. Fekete kabátkája átvette a táskáján, cipősarka gyönyörű cseresznyepiros volt, messziről szemet szúrt. Távolabbról nézve nehezen lehetett volna kitalálni, hány éves, de megőrizte vonzó alakját, egész teste ruganyosságát, ami még mindig a fiatalságát idézte. Különösen a lába maradt csodás. Léptei nyomán az autóáradat megtorpant, tajték a délután hat órai áramlatban, egy szakállas egy Ford Escortból pedig a forma kedvéért rádudált. De Rose meg sem hallotta.

Ugyanolyan gyors, nemtörődöm, élénk léptekkel folytatta az útját, napszemüvegét a táskájába csúsztatta, amikor belökte a Royal ajtaját. Tűsarkai kopogása kísérte, ami elhalt a kocsmá ismerős félhomályában. Az órájára pillantott. Még korán volt. Rose derűs volt, megszomjazott.

– Sziasztok!

– Szia! – mondta Fred, a tulaj.

Miközben kitöltött neki egy pohár sört, Rose kinyitotta az aznapi újságot. Ide tért be minden este meló után, mindig a pulthoz ült le, magasan keresztbe vetett lábbal, mivel a lábára büszke volt, és kikérte az első italát: egy pohár sört. Általában este hét óra tájt érkezett. Gyakran sötét volt már, kivéve nyáron, és Rose ettől valami bűntudatfélét érzett.

A Royal belső tere hosszú volt, végignyúló bárpulttal, három sörcsappal és hatalmas, poros kirakatablakokkal, amelyek egy kínai üzletre, egy cipőjavítóra és egy önkihasználó élelmiszerboltra néztek. Hátul egy csocsó meg egy biliárd. A bútorzat a hetvenes évekből maradt itt, fából és kék műbőrből készült. A mosdók jobb kéz felől voltak, kellőképpen tiszták, a falak matricával tele. A Royalban állandóan amolyan nap végi hangulat uralkodott. A vendégkör változhatott, a zene rock maradt.

Rose az első korty után érezte, hogy a mellkasában felenged valami. A sör hideg volt, az újság gyűrött, a bal talpa alatt érezte a lábtartó fémes szilárdságát. Ez a három érzés számára egy egész világot jelentett, kellemesen otthonos volt. Megnedvesítette az ujját, hogy lapozzon, Fred pedig megkérdezte, mi újság.

– Pff, semmi különös.

Rose nemsokára betölti az ötvenet, de ügyet sem vetett rá. Tudta, mik az ütőkártyái, az alakja, amely nem hagyta cserben, meg aztán a lába, ami tényleg csodás. Az arca viszont egyre megviseltebb. Nem puffedt, és nem is különösebben gyűrött, de nyomot hagytak rajta a könnyek és az álmatlan éjszakák. Szája körül kusza ráncok hálózata. És a haja sem olyan sűrű már, mint hajdanán, oda az érzéki sörény, amelynek sikerei jó részét köszönhetette. A festék legalább elfedi az őszülő hajszálakat.

Rose elérkezett abba a nehéz életkorba, amikor úgy tűnik, minden maradék ifjúságunkat és energiánkat felémeztik a hétköznapi kudarcok. Néha egy társaságban vagy buszon-villamoson utazva azon kapta magát, hogy elrejtí a kezét, amelyre rá sem ismert. Voltak olyan esték, amikor a tükörbe nézve arra gondolt, holnaptól odafigyelek magamra. Előfordult, hogy a Monopban* kisebb vagyont tapsolt el különböző krémekre és samponokra. Olyan szavak kerültek be a szótárába, mint „feszítők”, „sejtrostok”, „hematit” vagy „kollagén”. Beiratkozott vízitornára, és időről időre megfogadta, hogy mostantól csakis ásványvizet iszik. Volt, hogy belevágott egy-egy zöldség-, fehérhús- vagy aszaltgyümölcs-diétába. De mindannyiszor erőt vett rajta az érzés, hogy mire jó ez az egész. Élete már túl volt a delelőjén, és ezek az erőfeszítések minden bizonnyal hasztalanok.

* A Monoprix nevű olcsó francia áruházlánc rövidítése.

Rose húszévesen ment férjhez. Hamarjában lett két sráca, Bastien és Gregory, meg egy válása különösebb bonyodalmak nélkül. Volt dolga főnökökkel, futó kalandokkal, egészségügyi problémákkal, be-beidéztek iskolaigazgatókhoz. Soha nem volt munkanélküli egyetlen napig sem, csak ha éppen úgy tartotta kedve. Jelenleg volt tizenharmadik havi fizetése és egy fehér Fiat Puntója, amelyet ritkán használt. A lakbére alacsony, a fiai találtak maguknak munkát és csajokat. Rosszul aludt, és már nem szövögetett terveket arra, hogy mit csináljon a szabadsága alatt. Néha úgy érezte, hogy az életét csupán a megszokás vezérli. Végül is ennyi volt az öröme, üldögélni a bárban, Freddel fecsegni, amíg elérkezik a bódulat, meg aztán ott volt neki Marie-Jeanne, a legjobb barátnője, aki keddenként és csütörtökönként csatlakozott hozzá.

– Amúgy jön ma este?

– Kicsoda?

– Marie-Jeanne.

– Ha minden igaz, igen.

– Ugyan, nincs itt egy lélek sem. Pofákat fog vágni.

– Mondtam már neki, hogy randizgasson. Hallani se akar róla.

A Royal hetente kétszer fodrászszalonná változott. Marie-Jeanne hajvágásonként tíz eurót kért, és két ügypól között mindig bedobott egy pohár bort, így az ember jobban járt, ha inkább kora este tette próbára a képességeit. Rose-zal összetartotta őket az életkoruk, az, hogy többé-kevésbé lenézték a pasikat, hogy a gyerekeiktől kellő távolságot tartottak, no meg a megfeneklett sorsuk,

miközben másra vágytak. Mindenesetre nem volt miért pironkodniuk. Így vagy úgy, mindketten megküzdöttek a problémákkal. Számíthattak egymásra.

Rose megrendelte a következő pohár sört. Kezdek feltűnedezni az első vendégek, ő pedig jól érezte magát, rózsás kedvében volt. Amúgy, amikor Fred megemlítette a sokadik vasúti sztrájkot, amely megbénította az országot, Rose csak a szemét forgatta annak jeléül, hogy ő ennek ellenére jó hangulatban van. Marie-Jeanne végül valamivel kilenc után futott be. Rose akkor már túl volt a harmadik poháron.

– Hát te meg hol voltál?

– Rémes napom volt – mondta Marie-Jeanne. – Dugó dugó hátán megállás nélkül, Pompey óta. Az a rengeteg teherautó, tiszta kupleráj!

Aztán a fodrásznő szemügyre vette a terepet, esetleges kuncsaftok után kutatva. Nem volt nagy tömeg, de kihalt sem volt a bár. Mint minden este, Serge Kalt és Keuss döntötték magukba a söröket a pult végén. Rajtuk kívül margóra szorult törzsvendégek, szeszkazánok, kopaszodó punkok, reményvesztett melósok és tartósan munkanélküliek. Semmi igazán izgalmas. Marie-Jeanne nem számíthatott a harmincas asztaltársaságra sem, akik építészetről locsogtak és belga sört ittak. Maradt az a szemüveges pofa, aki egy jó tízessel fiatalabb mesztic csajt fűzött. Marie-Jeanne úgy sejtette, hogy Tinder-randi, és felsóhajtott.

– Csupa libsi meg csöves ... Meglátod, egy fityinget se fogok keresni egész este.

– Korán van még.

– Na jó, de hajnali kettőig nyírni a sérójukat, hát ahhoz sincs kedvem.

Így Marie-Jeanne rendelt egy ánizspálinkát, hogy abba fojtsa a bánatát, és felkapta az ott heverő újságot.

– Ez nem lehet igaz! Mióta tart már! Mit fárasztanak minket még mindig ezzel a sztorival?

Egy kézmozdulattal rácsapott a pletykalap címlapjára, ahol a Grégory-ügy legújabb fejleményei öt hasábon át terpeszkedtek. A Jacob házaspárt vád alá helyezték, Muriel Bolle-nak végre muszáj lesz megszólalnia, már vagy harminc éve tartott ez az egész. Rose még emlékezett a kezdetekre, az első fotóra, amely az *Est Républicain*ben jelent meg egy októberi reggelen. A gyermek teste egy csendőr karjában, sapkája az arcára húzva, keze-lába összekötve. Rose maga előtt látta botránnyosan aprócska cipőjét, ránézésre 25-ös lehetett. Öt órával korábban szegény kölyök még a kis autóival játszott egy kupac homokban. Most meg ez, a jeges víz, a vaku éles fénye, egy gyerek, akiből nem maradt más, csak egy darab hús. Amikor az egész elkezdődött, Bastien éppen ötéves múlt, annyi vagy csaknem annyi idős volt, mint az áldozat. Mint a környéken oly sokan, Rose is növekvő mohósággal falta a részleteket. A bűntény természetesen elborzasztotta. De volt ott valami más is, valami mélyebb. Ismerte ezeket az embereket. Ő is Meuse megyében nőtt fel egy ugyanilyen családban, amelyet ugyanígy átszött a hallgatás és a harag, egy kis porfészek két gyárral és egymással szemben álló családi házakkal, vakfoltokkal és gyűlölködéssel, ami egészen

a megszállás idejére nyúlt vissza. Értette, ahogy viselkednek, ahogy elhallgatják a dolgokat, nehézkes kiejtésüket, a makacs elutasítást. Az újságírók hiába gúnyolódtak. Ezek az emberek léteztek. Ők voltak a gyárak ágyútölteléke és vére, a TFI nézőinek java, a választásoktól távolmaradók, a vásári tömeg és az ország valósága. Rose gyűlölte, ahogyan a lapokban és a tévében emlegették őket. De ő sem szólt semmit. Senkinek semmi köze hozzá. Mégis, az a szegény kölyök. Elképzelte hideg kezét, vízzel telt anorákját, fekete haját a sápadt bőrén, és elszorult a torka.

A második ávizspálinka után Marie-Jeanne dobolni kezdett a lábával. A gondolat, hogy ide autózott a semmiért, annyira feldühítette – szüksége volt a melóra, legalább annyira, hogy fedezze az üzemanyagot –, hogy már Rose-zal is beérte volna.

– Gyerünk, rendbe hozom a hajad. Baráti áron.

– Nem, nem, szó se lehet róla!

– Dehogynem, nézd, milyen seprűs a vége.

– Szállj le rólam! Nem kérek az ollódból, tönkreteszed a hajam.

– Épp csak megigazítom. Két perc, és kész.

Rose hiába ellenkezett, hamarosan a terem kellős közepén találta magát, szemközt a jókora álló tükörrel, amelyet Marie-Jeanne mindenhová magával hurcolt, a vállán törlőköző, a barátnője ide-oda repdesett körülötte.

– Ne vágd túl rövidre...

– Ne izgulj. Észre sem fogod venni a különbséget.

Hát ez tényleg megérte. Rose várakozás közben újra felfedezte a tükörképét, vele a futó megdöbbenést, amit

mindig kiváltott. Nem volt különösebben kacér, és nem érezte át a női léleknek azt a homályos sejtelmét, amely az öregedést árulásnak tekinti. Csak éppen a lelke mélyén más képet őrzött magáról, és a tükör cáfolata mindannyiszor kényelmetlenül rendre utasította. Marie-Jeanne hidegvérrel, biztos kézzel nyírt, és a vendégek, akiket futólag lekötött a mutatvány, hamarosan folytatták a beszélgetést. Olyannyira, hogy Rose magára maradt a szemlélődéssel, a tükörben feltáruló, tovatűnt kor igazságával. A gondolat mulattatta, és elmosolyodott. Végül is büszke volt arra, hogy nyílt tekintettel nézi magát. Büszke volt arra, hogy képes szembenézni önmagával, nem áltatja magát, nem úgy, mint annyi más nőcske körülötte, akik idejük java részét színleléssel, a nyilvánvaló tagadásával, koholt önvigasztalással töltötték. Ő legalább egy dolognak örülhetett. Az egymást követő megpróbáltatások végérvényesen megajándékozták állhatatossággal. Rose most már erős volt. Elég volt látni, hogy a pasiktól milyen remekül megvédte magát.

Amúgy az utolsó fazonnal, akivel viszonylag hosszabb ideig járt, majdhogynem megégette magát. Thierry, a kopaszodó negyvenes energetikai diagnosztikával kereste a kenyerét, szabadidejét pedig megosztotta egy szétesett család, egy Netflix-előfizetés meg egy kerékpáros baráti kör között, akikkel akkor már két éve tervezgetett egy esetleges felkerekedést a Galibier-hágóra. Higgadt és előzékeny pasi volt, teljesen átlagos, és nem sok vizet zavart. Csakhogy egy este, miközben a tévéhíradót bámulta, Rose pedig éppen telefonált, rászólt a nőre, hogy fogja

be, mert így nem hallja, miről dumál Delahousse*. Ennek következtében heves vita alakult ki, a háttérben tovább szólt a tévé, és egyszer csak Rose érezte: Thierry közel jár ahhoz, hogy kezét emeljen rá. Felismerte azt a rángást az arcán, a régebbi pasikról ismerős, visszataszító vonást. Mindig ugyanaz a nóta. Az ember megsérti a hiúságukat, máris eldurran az öklük. Thierry végül megelégedett annyival, hogy elkotródott, jó hangosan becsapva az ajtót maga után.

Miután elment, Rose egy darabig moccanni sem bírt. De nem sírt. Aztán beült egy körre az autóba, hogy kiszellőztesse a fejét, és elment a Brabois-fennsíkig. Az éjszaka világos volt. A csípős éjjeli levegő jót tett. Döntött. Másnap egy amerikai weboldalról vett magának egy kis revolvert, .38-as kaliber, öt töltény, 650 euró. Jelentős kiadás volt, ami sok mindenről árulkodott.

Tizenegy napnyi várakozás után kiszállították a fegyvert egy nagyon közeli csomagátvételi pontra. Amikor kibontotta a buborékfóliából, a revolver szinte természetfölöttien szépnek tűnt, ezüstös és fekete, tömzsi, ugyanakkor rendkívül szilárd. Hogy megtanulja, hogyan kell használni, oktatóvideókat böngészett a neten, aztán elment lőni egy városszéli erdőbe. Az első lövés úgy megdobogtatta a szívét, mint egy első randevú. Később sem szokott hozzá igazán. Rose nem bizonyult túl ügyesnek, igaz, ez nem is állt szándékában. Csupán meggyőződött arról, hogy biztos a keze, erős a csuklója. Az volt

* Laurent Delahousse (1969), francia újságíró, televíziós műsorvezető.

a legfontosabb, hogy ne tűnjön nevetségesnek, ha a pisztollyal egy férfi arcára kell céloznia. A félelemnek irányt kellett váltania.

Hetekig várta, hátha Thierry megint arra vetemedik, hogy lehordja. Izgató volt. Elképzelte a fejét, az ordítózását, aztán a tekintetét, amikor szembe kell néznie a revolver fekete torkolatával. Akkor majd kiderül, kinél van az adu. Seggfejek, zsarnokok, szemétládák, jól ismerte őket. Ritkán akadt olyan, aki odáig merészkedett, hogy valóban megüsse. De a maguk módján valamennyien – mert erősebbek voltak, mindig dühöseks, és mert úgy érezték, jogukban áll – megpróbálták kordában tartani. A revolvernek hála, ő mostantól gátat vet a dolgok szokásos menetének. Elszánta magát. Meg fogja húzni a ravaszt, ha kell.

Amúgy Thierryben végül csalódnia kellett, ugyanis soha többé nem jelentkezett. Egyszerűen felszívódott két hónapnyi kapcsolat után. Ez megint csak egy újabb, seggfejhez méltó viselkedés, de ezzel még nem érdemelte ki a halált.

Azóta a .38-as mindenhová elkísérte, súlyosan lapult a kézitáskájában, jelenvalón és biztonságot nyújtón, igazi társként. Más oktatóvideóknak köszönhetően megtanulta azt is, hogyan tisztítsa meg. Néha esténként a konyhában csak nézegette a fegyvert fehér kezében. Használt revolver volt, ő pedig azon töprengett, vajon lőttek-e már le valakit vele. Vajon ez a buldoghoz hasonlóan szilárd, zömök tárgy kifektetett-e már egy embert? Megragadta, és egyenesen a beépített sütőre célzott, amely egy gyilkos nő izgató tükörképét verte vissza. Egy nyomás a ravaszon, a mutatóujj

megremeg, majd a kakas hátrahúzódik, mielőtt száraz kattanással elsülne a levegőbe, fémes és hideg csattanással. Ekkor kéjes bizsergés borzongatta meg a vállát, a torkát, a mellét. A fegyver beszerzése kétségtelenül fordulatot jelentett. Nem is értette, miért késlekedett ilyen sokáig, hiszen a férfiakkal való ellentmondásos kapcsolata régi időkre nyúlt vissza. Egészen az apjáig, ha jobban belegondol. Szerelem és rettegés már kezdettől fogva. Az unokatestvérei, majd a tapizások. Aztán tizenhárom éves kora körül történt valami, hirtelen megváltozott a lába, aztán a fenéke, a melle, az egész felhozatal. Attól kezdve a fiúk örületes szerepet játszottak az életében. Soha nem készített pontos leltárt, de annyi biztos, hogy nem unatkozott. Kihívó volt és szenvedett, egyszerre mindkettő.

Évek múlva, amikor Rose szombatonként a szüleinél ebédelt, vicces volt az anyjától azt hallani, hogy a Humbert lányon csak a vonat nem ment át. Vagy: abba a csajba aztán tényleg belebújt az ördög. Ha tudná... Rose vett még egy kis gratint, és visszagondolt azokra a régi, lopott randikra az erdőben, a Brabois-fennsíkon, jéghideg autókban vagy a focipálya közelében elnyúlva a földön, föld és nedves fű illata. Emlékezett a matató kezekre, lopott kéjekre, korgó gyomrára. Meg az igazi bunkókra, akik nem bírták megérteni, ha az ember nemet mondott. Akkoriban mindig úgy hitte, hogy ő tehet róla. Hiszen kikezdett velük, és az élvezet árát meg kellett fizetni, benne volt a pakliban. Kétszer is előfordult, hogy a tilosban járásnak verés lett a vége, széttépték a bugyiját, a pasi sietősen elintézte a dolgát, kínos és gyorsan múló érzés volt. Aztán a fickó

hazavitte, szia-szia, semmi balhé. Amikor egyedül maradt a szobájában, Rose-nak eszébe sem jutott, hogy megerőszakolták. Semmi sem jutott az eszébe. Jó ideig a párnájába zokogott, és tompa fejjel aludt el, még a szemfestéket sem mosta le. Egy hét múlva már nem is gondolt rá. Mégis kitartóan vele maradt, mint a fülzúgás, valami zörej, ami egyszerűen nem múlik el.

Aznap este Marie-Jeanne nem csinált nagy üzletet a Royalban, de nem volt ideje arra, hogy hosszasan rágódjon a dolgon. Este tizenegy tájt, amikor a bár már szinte teljesen kiürült, beállított egy csapat fiatal, gimnazisták, meglehetősen részegek, biztosan kiskorúak, nagyon virágos kedvvel. Jelmezben voltak, erősen kifestve, néhányuk arca fehérre lisztezte.

– Hé! – mondta Fred, látva, hogy a pultra támaszkodnak. – Mi ez a cirkusz?

– Csapos! – ordította egy narancsszínű parókás pofa, és öklével a bádogpultra csapva, hozzátette: – Szomjasak vagyunk!

– Jó, de zárunk ... Ó! Értitek?!

Kiderült, hogy ezek a gyerekek végzősök, akik egy közeli magániskolába jártak, és most tartották a bolondballagást. Reggel óta bóklásztak városszerte, itt is, ott is ittak valamit, teleszemetelték a járdát konfettivel, a zsaruk pedig csak ímmel-ámmal próbálták elkapni őket. A nap már a vége felé járt. Másnap újra indul a mókuserék a számonkérésekkel, az érettségivel a láthatáron, a szülőkkel meg a nagyra törő vágyaikkal. De a kölykök még előtte szerettek volna meginni egy utolsó pohárral.

Megbeszélték, hogy összedobják a pénzt, amit aztán a pultra dobtak.

– Nem, már zárunk – ismételte Fred; kinyújtott kezével úgy nézett ki, mint aki legszívesebben visszalökné őket az utcára.

– Ne már!

– Ki tudjuk fizetni!

– Nem az a probléma.

Fred megkocogtatta a karóráját a mutatóujjával, hajthatatlan volt, záróra. Ami Rose-t és Marie-Jeanne-t illeti, ők a pultra könyökölve, gyengéd szánakozással figyelték a jelenetet. Egy dundi, festett szőke gimis csaj kábultan bámulta őket. Marie-Jeanne úgy döntött, hogy a kezébe veszi az irányítást:

– Hopp, egy italt mindenkinek!

– Mi van?! – szörnyedt el Fred.

A kölykök pedig kórusban ismételték: „Egy italt mindenkinek!” Harsogtak, dobogva verték a ritmust, az asztalokon és a bádogpulton doboltak, maguk mellé állítva az utolsó vendégeket, akik segítségükre lehettek a főnökkel szemben. A kamaszok lelkesedése apránként úrrá lett a kocsmán. Marie-Jeanne füttyentett az ujjá között:

– Na!

A vihar elcsitult. Mindenki feléje fordult. Ő szigorú képpel, tanárossan felemelt ujjal kiadta az ukázt:

– Egy pohárral, és kész! Oké?

Az ajánlatot azonmód elfogadták. A pénz gazdát cserélt. Sör folyt a csapból. A beszélgetés felfokozott hangulatban folytatódott. A kamaszok a törzsvendégek közé

keveredtek. Locsogtak bármiről és semmiségekről. Oda se bagóztak egymásra. Ám a Fred által engedélyezett utolsó pohár hamar kiürült, és az italozók hamarosan egy újabbért könyörögtek. A főnök szitkozódni kezdett. A zsaruk minden pillanatban betoppanhatnak, és az engedélyének annyi. Már így is elég bajt okoztak neki a lármával meg a dílerekkel. El kell húzni innen, de rohadt gyorsan.

– Hagyd már – mondta Rose, aki lassacskán alaposan elázott. – Ugyan mit keresnének itt a zsaruid? Ráadásul csütörtök van...

– Késő van, kifingtam, zárunk, és kész.

– Fred, a rohadt életbe, most az egyszer van buli!

A főnök végül rosszkedvűen műanyag poharakat osztott ki, és a pult alól előhúzott egy dobozos Rhône menti vörösbor, amelyet saját fogyasztásra tett félre. A cucc már félig üres volt, úgysem sokáig tartana ki. Áthidaló megoldásként megteszi.

– Utána söprés! – szögezte le Fred. – Ha cigánygyerekek potyognak az égből, én akkor is zárok.

A szóban forgó doboz fanyar, mályvaszínű lötytyöt tartalmazott, amely összehúzta a nyelvet, és még szomjasabbak lettek tőle. Újabb tósztok hangzottak el, főként a főnök egészségére, akinek mindinkább neheze esett, hogy palástolja mogorva kedvét. Aztán a Keuss dalra fakadt, ők pedig szórakozottan hallgatták. Hajdanában a Keuss egy helyi rockegyüttes tagja volt, akik Indochine- és Depeche Mode-számok feldolgozásával léptek fel. A 80-as évek végén megjelent egy tizenkét saját nótát tartalmazó albumuk kétszáz példányban. Rose még emlékezett a borítóra.

A nagydarab pasinak akkoriban pompás sörénye, fekete atlétatrikója és izmos, sápadt karja volt, mindkét szeme kihúzva fekete szemfestékekkel, ami jellegzetesen újhullámos, kétértelműen lányos külsőt kölcsönzött neki. Harminc év múlva ez a kövér, bugyborékoló hangú főszer maradt belőle, nyitott ingéből kilátszó, csupasz felsőtesttel, aki azt bömböli, hogy „Halál a téglákra, halál a besúgókra”. Rose keresztbe tett lábbal ült a magas bárskéken, a szája a műanyag pohárhoz ért, és arra gondolt, hogy a fiatalságuk enyhén szólva tovatűnt.

A mulatozás vidám és kusza rendetlenségben folytatódott. A srácok nem siettek. A felnőttek még kevésbé. Rose időről időre felpillantott a falon függő órára, és arra gondolt, most már tökmindegy. Az este észrevétlenül igazi népünnepélyé vált, és az ital mindent az örök jelen leplébe burkolt. Csak a klotyókon volt egyértelmű a helyzet. Amikor Fred belement, hogy kibontson egy újabb dobozos bort, megtapsolták, és úgy tűnt, minden lehetséges, még az is, hogy kivárják a kora hajnalt.

Aztán valami csattant odakint. Az emberek egymásra bámultak. Nem volt pontosan kivehető, csak egy hasadás a pillanat szövedékében, de harminc test azonnal mozdulatlaná merevedett, egy csapásra megszűnt minden vidámság. A másodpercek úgy hullottak, mint a víz-cseppek egy fém mosogatóba. Mindenki görcsbe szorult gyomorral várta a folytatást, noha kimondani sem merték,

* „Mort aux vaches, mort aux condés”: a 20. század elején keletkezett, *Cayenne* című anarchista dalt gyakran énekelték a címadó Francia Guyana-i fegyenctelepen.

a Bataclanra gondoltak, azokra az elképzelhetetlen eseményekre, amelyek a szórakozóhelyeket világszerte azonnal vágóhidakká változtathatták.* Végül egy gimnazista összeszesedte magát:

– Mi volt ez? Maguk is hallották?

– Biztos valami verda – mondta Fred.

Erre, mintha csak az igazát bizonyítaná, egy hatalmas benzinzabáló bömbölése hallatszott be a szomszéd utcából. A kocsmában elmosolyodtak az iszogatók, megnyugodva hallgatták a mennydörgő morajt, ezt a jól azonosítható, szinte természetes civil zajt. Hallani lehetett, amint felerősödik, aztán fokozatosan elhal a Jeanne d'Arc sugárúton túl, a gyorsforgalmi út tájékán dél felé.

– V8-as – mondta egy hozzáértő.

– Az tenne be nekem – mondta egy másik.

A vendégeknek nem maradt idejük hosszabban rágódni a kérdésen. A Royal kinyíló ajtajában megjelent egy férfi, karjában petyhüdt csomaggal, amit elsőre valami rongynak néztek, nehéz, csöpögő törülközőnek. Még két lépést tett, és mindenki gyomra görcsbe rándult. Valaki felnyögött.

– Istenem – mondta Marie-Jeanne, és megragadta Rose-t.

A rongy valójában egy állat volt. Egy törött csontú kutya csüngött a férfi karján. Nyitott pofájából vér csordogált. A férfi előbbre lépett, az állat nyöszörgött. A férfi

* 2015. november 13-án Párizs-szerte több színhelyen előre megtervezett terrorakciót indítottak géppisztolyos támadók, a legtöbb halálos áldozatot a Bataclan színházat érő támadás követelte.

magasan a mellkasához szorította a testet, hogy mindenki láthassa. Mintha csak szemtanúnak szólította volna az embereket.

– Mi történt? – kérdezte Marie-Jeanne.

Inkább szónoki kérdés volt, mint más, hiszen a helyzet nemigen engedett teret a találgatásnak. A férfi magas volt, ritkás haja rövidre vágva, az ingét pedig átítatta a vér. Fél térdre ereszkedett, és a járólapra fektette a szerencsétlen állatot. Minden mozdulatából áradt valami csaknem felkavaró gyengédség. Az állat még mindig zihált. Nedves, fekete szeme körbefordult, arcok után kutatva.

– Mi történt? – ismételte Marie-Jeanne, és közelebb lépett.

Ő is letérdelt, és egyik kezét az állat felé nyújtotta, az lesunyta hegyes, csinos fülét, de a férfi a nő csuklóját megszorítva, visszafogta a mozdulatát. Marie-Jeanne ránézett szikár, hosszúkás arcára. Semmit sem lehetett leolvasni róla, csupán higgadt igyekezetet. Félig nyitott szája látni engedte erős, dohánytól sárgásan csillogó metszőfogait. Az egyik kicsit ferde volt, és ez a hiba ellentmondásos módon az arc egyéb részleteit nyugtalanító, szoborszerű keménységgel ruházta fel.

– Átment rajta egy autó – mondta.

Az egész jelenetben volt valami valóságos. A térdelő férfi, a Royal-beli részegség és fakó fény, az utca rettenetes csendje, a kínlódó állat, a csuklót tartó kéz. A férfi végül elengedte Marie-Jeanne-t, aki ráébredt, hogy a szorítása fájdalmas volt. Most Rose-on volt a sor, közelebb lépett, és érezte, hogy a szíve a torkában dobog. A földön fekvő

kutyából valami folyni kezdett, vér, nedves színű zsigerek, undorító, nehéz, összekuszálódott belek, amelyekben még mindig lüktetett a kihunyó élet.

– Hívni kéne a zsarukat – mondta valaki.

Senki sem mozdult.

– Fáj neki – mondta a férfi.

A szerencsétlen állat mozdulatlanul hevert, egyre keze-
sebb volt, a testét fájdalmas, heves zihálás rázta. A férfi már
hozzáérni sem mert, és megismételte, hogy a kutyájának
nagy fájdalmai vannak.

– Mit tegyünk? – kérdezte Rose.

– Nincs mit tenni – mondta a férfi. – Ki fog múlni.

Két perc sem telt el azóta, amióta belépett a kocsmába.
De az eltelt idő máris rettenetesen hosszúnak tűnt. A gim-
nazisták arcán nyomot hagyott a késő éjszaka, néhányan
a kijáratot lesték. Most Fred állt meg a szétroncsolódott
test fölött. És ő még azt hitte, hogy már mindent látott.

– Mi a neve?

– Lola.

A férfi gyengéden megérintette a szuka sötét bundáját.
Szép keze volt. A bunda alatt ki lehetett venni a kutya
inainak mozgását, a lüktető, kék vénákat. Az állat csuklott
egyet, és hányt egy kevés vért. Odébb egy kislány felzo-
kogott.

– Nem hagyhatjuk így – mondta Marie-Jeanne.

Rose is így gondolta. Visszafordult a pulthoz, ahol
a kistáskáját hagyta. Kinyitotta, belepillantott, és marok-
ra fogta a revolvert. Az emberek elhúzódtak mellőle fura,

fojtott, ugyanakkor rosszálló mormolással. Ám nem sok idejük maradt a közbelépésre. Rose már vissza is fordult a szukához. A csővel a fejére célzott, elsütötte, és annyi.

Persze mindenki százszor is hallott már lövéseket a tévében. Azokhoz képest ez kiábrándítónak tűnt. Száraz, fojtott csattanás volt, mégis tompán visszahangzott a fülben. A földön heverő állat már nem lélegzett. A feje körül gyönyörű, sötétvörös glória terült szét. A férfi még utoljára megsimogatta a füle között, a nyakán, majd felnézett Rose-ra. Egy bólintással köszönetet mondott.

Lucnek hívták.

2.

A dolgok végül is elég gyorsan alakultak. Két nappal a Royalban történt események után Rose kapott egy telefonhívást. Éppen a *Paris Match*-ot lapozgatta a fogorvosánál a váróteremben, amikor megcsörrent a mobilja.

– Halló, tessék!

– Luc vagyok.

A keresztnév hirtelenjében nem sokat mondott neki. A térdén fekvő *Match* előrukkolt a várva várt fotósorozattal: egy hosszú riport a Macron házaspárról. Az egész majdnem olyan volt, mint egy vakációs fotóalbum. Rose-t nem különösebben izgatta a politika, de nagyon kedvelte az új elnököt, aki fiatal volt, magabiztos, és még mindig

szerelmes a feleségébe. Ez üdítő változatosságot jelentett azokhoz a szerencsétlenekhez képest, akiket egyetlen vágy éltetett, amikor elérték a negyvenet: lapátra tenni gyermekeik anyját, hogy újra révbe érjenek egy lapos hasú kiscsaj mellett. Marie-Jeanne-nal kedveskedve „Pintyőkének” becézték az elnökfeleséget. Úgy emlegették, mint egy szappanopera-hősnőt. Ez a furcsa pár legalább elterelte a figyelmüket más, kevésbé befogadható politikai igazságokról. Macronék cukik voltak és illetudók; Rose beérte ennyivel.

– Miféle Luc?

– Nem emlékszik rám? Az én kutyámat ütötték el akkor este.

Rose érezte, hogy a gyomrától egészen az arcáig előnti a forróság. Meg sem kérdezte a többi körülötte várakozó beteget, kinyitotta az ablakot, hogy beengedjen egy kis levegőt. Aztán félrehúzódott, hogy a tapintatlan fülektől védve folytathassa a beszélgetést. Luc találkozni akart vele. A nő azt mondta, miért ne. Amikor a fogorvos kijött érte, még mindig maga elé bámult.

Luc először is meghívta a Stanislas téren egy pohárkára – hagyományos kezdés. Meleg volt, egy májusi este, és mindketten elég ostobán érezték magukat kiöltözve, zavartan és némán a befutott ötvenesek és a kis belvárosi seggfejek között.

– Már elszoktam az ilyesmitől – mondta Luc.

– Én is.

Rose ez ügyben nem volt egészen őszinte. Az előző télen megunta, hogy egyedül aludjon a hatalmas ágyában,

készített hát egy Adopte- meg egy Meetic-fiókot*. A lányoknak ingyenes volt, elég feltenni egy fotót, kitölteni a profilt, szeretem az utazást, a jó konyhát, kellemes családi együttléteket, Louis de Funès filmjeit, majd többé-kevésbé pontosan leírni az elvárásokat. Rose ezt írta: „Nyitott, egyedülálló, legalább 180 cm magas férfit keresek (szeretek magas sarkú cipőt hordani), aki kedveli a természetet, az állatokat, a lustálkodós délelőttiakat a paplan alatt, megnézni egy jó filmet vagy kiülni egy pohárkára egy kellemes teraszra. Vadászok, férjek és egyéb lúzerek kíméljenek.”

Miután a profilja elkészült, néhány estét a számítógépe előtt töltött ahelyett, hogy a Royalba ment volna, de azért felfegyverkezett egy palack portóival, hogy mégis legyen társasága. A képernyőn sorakozó pasik viccesek voltak. Alacsonyak, barnák, kopaszok, fiatalok, sokan a kocsijuk előtt vagy félmeztelenül pózoltak, majdnem mind bunkó, zselézett hajú éhenkórász, többnyire analfabeták, megrögzött agglegények, különlegesek, mint egy konzervdoboz, ritkán képesek megkülönböztetni a mutató és a birtokos jelzöt, fityiszmotogatók, és bármit megtennének, hogy ágyba vigyenek egy arra alkalmas nőt. És ezekből kellett választani. A pasi küld egy kattintást, egy kedvelést vagy egy szívecskét, vagy mi is a neve ennek a digitális ajánlkozásnak, és ha az ember benne van, már kezdődhet is a beszélgetés. Rose háromból kétszer sürgősen véget vetett a társalgásnak az alkalomhoz illő „hoggyvagy?” vagy egy apró bók után, amelyről kilométerekre szaglott a másolás-

* Francia társskereső oldalak.

beillesztés. Olykor azért előfordult, hogy egy viszonylag tűrhető fickó jelentkezett, akivel lehetett cseverészni. Eleinte félénken. Majd a portói segítségével egyre inkább felbátorodva. Az ilyen távcsevegések alatt Rose jókat kun-cogott, sőt, egy kicsit még simogatta is magát az ágyában.

Kora ellenére sok férfi akart találkozni vele, ami végül is megnyugtató és hízelgő volt. Csakhogy az online randivilág felfedezése kellemetlen csömört hagyott maga után. A mostani ínség oka nem a rossz termés vagy a búzaárfolyamot támadó tőzsdei spekuláció volt. Manapság az emberek szerelemre, szexre, egy soha fel nem lelhető, tehát pénzen megvehető másakra éheztek. Hiszen egyedül voltak, mindannyian kizsigerelve a munkájuktól, nyüzsgő és termelő foglalkozásuktól. Mind elváltak negyvenévesen, szexfüggők, képernyőfüggők, ismeretlen városokban telepedtek le, a folytonos változás utáni lázas hajsza még a romantikus kapcsolataikat is felemésztette, és végül azon vették észre magukat, hogy késő este az ágyukban a számítógépük billentyűzetét püfölik abban a reményben, hogy egy esetleges randevú majd kihúzza őket a slamasztikából. Az online vásárlások és televízió-műsorok által elleplezett számtalan magányból áll össze a hálózatok és a modernség sajátos szövedéke. Ez korunk aranybányája. A távolságok és szorongások halmazán a GAFA-cégek* szedik meg magukat. Dollármilliárdok születnek a szerteburjánzó nyomorúságból.

* A GAFA a négy nagy technológiai cég, a Google, az Apple, a Facebook és az Amazon rövidítése.

Rose belement néhány randiba, és mindegyik kiábrándító volt. De azért – kivéve azt a tűzoltót, aki azt hitte, joga van ráugrani, mert meghívta egy kuszkusza meg egy palack marokkói borra –, ezek a férfiak mindannyian inkább kedvesek és gyengédek voltak. Pontosan azt nyújtották, amit elvárt. Csak éppen halálosan unta őket. Rose gondolatai azon nyomban elkalandoztak, amint szóba került a melójuk, a volt feleségük, a kölykeik, vagy épp a kedvenc időtöltéseiről próbálták faggatni őt. Torkon ragadta a szomjúság. Lehajtotta az italát. Már a következő pasira vágyott. Ideje volt rövidere fogni. A szerencsétlen pasinak annyi jutott, hogy nagyon jó volt, de fáradt vagyok, egy kézfogás, aztán nézhette, ahogy elmegy, a gyönyörű lábát, csípője vonalát, ezt a furcsa, elnyűtt és szexi nőcskét. Tulajdonképpen igazi szemétláda volt.

Rose igen hamar úgy döntött, lemondja az előfizetést. A digitális fiókjai nélküle éltek tovább. Időről időre értesítés érkezett az e-mail-fiókjába. Charlizangel megnézte a profilodat. Denis⁵⁴ kedvelést küldött neked. Milyen szomorú...

Luckel viszont épp ellenkezőleg, azonnal történt köztük valami. Pedig nem volt túl beszédes. És Rose sem erőlködött túlzottan, hogy élénkítse a társalgást. Elég volt ránézni, mindjárt tudta. Azok, akikhez vonzódnak, mindig ismerősnek tűnnek, mint egy csecsebecse. A férfi magasabb volt, mint hitte, sovány, de széles vállú, a keze súlyos munkáskéz, durva, ami megdobogtatta a szívét. Azon töprengett, mennyi idős lehet. Biztosan közel az ötvenhez. A haja nagyrészt ősz, de olyan rövide

vágva, hogy nehéz lett volna megállapítani. Az arcán az orrcimpák mellett apró, ibolyaszínű erecskék látszottak, amelyek kellemes arckifejezést kölcsönöztek neki, ha nem túl közlelről nézte az ember. Amúgy farmert, fekete pólót és sportcipőt viselt, semmi sem utalt a foglalkozására, hogy sok pénzt keres-e vagy keveset. Annyi azért látszott, hogy az öltözéke viseltes. Egy idő után felállt a székéről, hogy a nő mellé üljön. Így ő is élvezhette a járókelők sürgés-forgását a téren.

– Szeretem elnézni az embereket.

– Igen. Én is. Beszélgetni fárasztóbb velük.

Rose elmosolyodott. Mindig is vonzódott a mogorva, konok emberekhez. Az apja is pont ilyen volt. Az öccse ugyancsak. Velük legalább pontosan tudhatta az ember, hányadán áll.

Később megéheztek, és Lucnek elő kellett keresnie félhold alakú szemüvegét, hogy elolvassa az étlapot. Rose egy salátát választott, mint mindig, ha kedvező színben akart feltűnni.

– Nem kér inkább egy steaket? Ezek a salátaizék annyira lehangolók, nem?

Így hát két nagyon véres steaket rendeltek sült krump-lival, meg egy palack syrah-t. Jó étvággyal ettek, és ráérősen iszogattak. Miután Luc tányérja kiürült, belekotort a kenyérgosárba. Semmit sem hagyott ott.

– Hajlamos vagyok mindent befalni, ha ideges vagyok.

– Azt látom.

– Meg se kérdeztem, mivel foglalkozik.

– Pff! – felelte Rose kitérő mozdulattal.

Mindennek ellenére mégis el kellett magyaráznia, mi-
ből áll egy vezető titkárnő feladata egy könyvelőirodában.
Ami Lucöt illeti, ő megelégedett ennyivel:

– Gányolok erre-arra.

Rose-nak több mint két hetébe telt, mire rájött, mit je-
lent a gányolás. Luc lepukkant kégliket, régi lakásokat, volt
üzlethelyiségeket vásárolt, azokat alakította át loftokká
vagy négy szoba összkomfortos otthonokká. Jól elboldo-
gult két melóssal, akiket csaknem kizárólag zsebbe fizetett.
Audi Q6-tal járt. Papíron ingatlanközvetítő volt.

A vacsora után, amit Luc készpénzben fizetett, sétál-
gattak az óvárosban. A férfi zsebre vágott kézzel. A nő
a kistáskája pántjába kapaszkodva. A macskaköves utcák
tömve voltak becsípett fiatalokkal, a teraszok zsúfolásig
tele, lépteik visszhangoztak az ódon középkori utcák szűk
sikátorában. Csak mentek, nemigen beszélgettek. Egy
idő után rájöttek valamire. Ugyanaz járt a fejükben. Inni
támadt kedvük.

– Ihatnánk egyet, csak egy sört, utána hazaviszem.

– Nem mertem javasolni.

Rábukkantak egy eldugott kis kocsmára a Désilles ka-
punál, két asztalka a járdán, a háttérben csocsó. Két pohár
Stellát rendeltek, abban alig van alkohol.

– Csak egy pohárral, és hazamegyünk.

– Csin-csin.

Az első kört újabbak követték. Luc és Rose kellemes
ívópartnerek voltak. Nem tettek megjegyzéseket arra,
mennyit fogyaszt a másik. Semmi hirtelen felszabadu-
lás, nem kapta el őket a részeg mámor. Nem vitatkoztak

a számlán. Nem elegyedtek szóba a többi vendéggel. Megelégedtek annyival, hogy kiürítették a poharukat, és tanulták az ismerkedést. Hamarosan eljött a tegeződés ideje. Beszéltek Luc kutyájáról, beszéltek Rose revolveréről.

- És te mindenhová magaddal hurcolod a stukkeredet?
- Nagyjából.
- Minek?
- Önvédelemből.

Luc vágott egy grimaszt, de tartózkodott bármiféle megjegyzéstől. Végül Rose kezdte újra a társalgást. A nevezetes Royal-beli nap óta fúrta valami az oldalát.

- A Lola fura név egy kutyának.
- A feleségem adta neki.
- Házass voltál?
- Igen.
- Sokáig?
- Több mint húsz évig. Amúgy a közelben lakik. Az egyik régebbi haverommal.
- Hát ez vicces!

Mint ilyen esetekben gyakran előfordul, végül számos közös pontra bukkantak. Mindketten egyedül éltek, szerettek szemrehányás nélkül iszogatni, keresztben aludni az ágyon. Úgy látták, nincs sok értelme arra vágyani, hogy keresztül-kasul utazgassanak a nagyvilágban, ha már egy ennyire gyönyörű országban élnek. Szerettek kirándulni, régi filmeket nézni Jean Gabinnel vagy Lino Venturával, és sajnálták, hogy megritkultak a Thalassa-adások*, mert

* Az egyik legrégebbi, 1975 óta futó francia tévésorozat, a tenger világaról szóló magazinműsor. Magyarországon is sugározták.

végre egyszer ment valami jó is a tévében. Felemlegették a falitáblákat, az iskolaköpenyeket, és mindketten éltek a gyanúperrel, hogy a mostani kölykök óhatatlanul dinkák lesznek, annyit bámulják a képernyőt. Valaha baloldaliak voltak, aztán egyáltalán nem. Voltak kölykeik, akik felnőttek, és akik évente alig két-három alkalommal hívták fel őket boldog újévet, anyák napját meg hasonló baromságokat kívánni. Miután elváltak, megpróbáltak új párra találni, nem sok sikerrel, és a próbálkozásaik utólag visszatekintve eléggé viccesre sikerültek, minden kudarcból jópofa történet született, ami elszórakoztatta a haverokat. Végül óhatatlanul arra jutottak, jobb, ha beletörődnek, hogy ez a vonat elment, meg kell elégedniük a túléléssel, és a lehető legtöbbet kihozni a kívülállásból. És most azon kapták magukat, hogy egymás szemébe néznek, ami azt bizonyítja, hogy igen, végül mégiscsak maradt valami, amiért élhetnek.

Ámde Luc nem volt túlon túl beszédes, és Rose-ra hárult a feladat java része, hogy fenntartsa a társalgást. Sebaj, ehhez már hozzászokott, és jobb is, mintha egy szószátyár fickóval lett volna dolga. Végül a férfi mégis magához ragadta a kezdeményezést, és felajánlotta, hogy az utolsó italt nála igyák meg. Közel húsz kilométerre lakott a központtól, de Rose ennek ellenére elfogadta a meghívást, és mindketten beszálltak a férfi tekintélyt parancsoló, sűrű terepjárójába. Luc a véralkoholszintje dacára könnyedén vezetett, nem aggasztották sem a zsaruk, sem a radarok. Mint megannyi hozzá hasonló pasi, ő is úgy vélte, hogy a hatályos törvények egy része rá nem érvényes,

különösen azok, amelyek az autójára vonatkoznak. És tágabb értelemben mindaz, ami alkohollal, dohánnyal, társadalombiztosítással vagy az adózással kapcsolatos. Az otthonához vezető, kanyargós utakon csak úgy suhant a hatalmas jármű, fehér pillantása áthatolt a sötétségen, tökéletes biztonságérzetet, kiváltságos érzést sugárzott, amely Rose-t azonnal magával ragadta. Ráadásul amikor bekapcsolták az autórádiót, felcsendült az a dal, amit annyira szeretett: *Le jour se lève, la nuit pâlit, les chasseurs et les chiens ont faim**, ami jó jel volt. A nő szó nélkül, tágra nyílt, merengő tekintettel hallgatta végig, elragadta a kezdetekkel együtt járó, kéjes szorongás. Azon töprengett, miféle kégliben lakhat a másik. Nem csalódott.

Luc egy régi, magányosan álló, L alakú parasztházat szemelt ki magának, és az egészet nagy költséggel felújította, a falakba hatalmas üveglakokat vágva, amelyek a magas szobákat fénnel, vagy ahogyan most is, éjszakai sötétséggel árasztották el. Fehér kavics mutatta az utakat a kifogástalan gyepen át, amely egy gyümölcsös felé lejtett, ahol ringlófák nőttek. Távolabb magasabb fák alkottak szívderítő sövényt. Úgy tűnt, mintha szomszédok nem is lennének. Ahogy Rose kilépett a Q6-os utasfülkéjéből, megborzongott.

- Fázol?
- Kicsit.
- Gyere.

* *A nap felkel, az éj elhalványul, a vadászok és kutyák éhesek* (Johnny Hallyday: *Requiem pour un fou* [Rekviem egy bolondért]) című dalának részlete.

A garázson keresztül mentek be, majd a nappaliban Luc megkérdezte, mit szeretne inni. Megállt előtte, nem volt félénk, sem különösebben szívélyes. Rose most már nem volt annyira biztos abban, mik a szándékai. Jóképűnek találta a férfit. Alig várta, mi lesz, de szorongott is.

– Egy kis vizet kérnék.

– Szénsavast?

– Az nagyon jó lesz.

Luc magának egy kólát töltött jégkockával, és egymás mellett állva ki is ürítették a poharukat, mivel fogalmuk sem volt, hol kezdjék. Rose a hasára gondolt, meg a mellére, amit a férfi látni fog. Reszketett a meztelenség fehér ragyogásától. Ha úgy esett, hogy hazavitt egy pasit, megvolt a szokásos rutinja. Egy csók a nappaliban, majd berángatta a fickót a hálóba. Ott a lámpaernyők védelmet nyújtottak. Gyorsan levetkőztette a férfit, szopta egy kicsit, mielőtt ő is megszabadult volna a ruháitól. Ami ezután történt, mindig széteső volt, zavaros, a félhomályba, az ágyneműbe és a mozdulataik közé rejtve. Miután végeztek, a lepedőbe tekerte magát, és befutott a fürdőszobába, hogy felvegye a fürdőköpenyét. Ami a többit illeti, inkább egyedül szeretett aludni, és a pasiknak ritkán kellett könyörögni, hogy menjenek haza, miután megkapták, amit akartak.

Lucnél viszont nem ő volt a kezdeményező. Így hát beérte azzal, hogy megigya a Perrier-jét, és semmiségekről fecsegen a házigazdával. Be kellett ismernie, hogy a vidéki életnek megvannak a maga előnyei. Itt ez a csend és a rendelkezésre álló, hatalmas tér, a zöld környezetről már nem is beszélve. A probléma az, hogy ő egyedül képtelen

lenne itt élni. Eleve, a legközelebbi ábécé vagy húsz percnyire van. Ez elgondolkodtatta. Luc mindenre bólogatott, és a beszélgetés lassacskán elhalt, mint tűz a jégmezőn. Szerencsére véletlenül szóba került a kis Gergory ügye, és Luc hirtelen felélénkült. Ő is kívülről fújta az összes részletet. Amúgy imádta nézni a *Faites entrer l'accusé* című sorozatot. Hát persze, Rose is! És boldogan újra egymásra találtak, lelkesen osztottak a mindennapi szörnyűségek iránt érzett különös kíváncsiságon.

– Nem tudom, mi az, ami annyira vonz bennük, de nem tehetek róla.

– Engem is – mondta Luc. – Rájössz, hogy bárki lebukhat.

– Így igaz.

– Az egyik dédnagybátyám valószínűleg börtönben végezte.

Rose felderült.

– Nem is igaz!

– De. Még az akkori cikkeket is megtaláltam. Szinte családi büszkeségnek tekintjük.

Aztán sorolták a neveket, mintha rajongók licitálnának egymásra. Francis Heaulme. Simone Weber. A Flactif házaspár. A mourmeloni eltűntek. Marc Dutroux. Nata-scha Kampusch.**

– Igen! – lelkesedett Rose.

– Meg a kis Estelle.

* *A vádlott lépjen be* – francia televíziós dokumentumsorozat a leghíresebb francia bűnügyekről.

** Hírhedt bűnügyek és sorozatgyilkosságok elkövetői, illetve áldozatai.

Hirtelen úgy érezték, hibát követtek el, és elhallgattak. Ennek a kislánynak az arca ott kísértett az ország valamennyi kirakatában. Hentesüzletekben, fodrászszalonokban és buszmegállóiban. Ugyanaz a sápadt arc, ugyanaz a piros pulóver, meg az a gödröcske az állán. Rose már százszor is végiggondolta, mi történhetett azzal a lassan húszéves mosollyal. Ha belegondolunk, elég egyetlen perc, hogy az üresség rád zuhanjon életed legértékesebb pillanatában.

– Hát akkor...

Luc éppen kiitta a kóláját. Most ott állt előtte, arca árnyékba borult az ellenfényben, karja a teste mellett lógott.

– Jössz? – kérdezte.

Rose is felállt, lesimította a szoknyáját, mielőtt követte volna a folyosón. Luc kézen fogta a félhomályban, és a nő kilépett a túsarkújából. Kicsit bolondosnak érezte magát, fiatalnak, boldognak. Megszorította a férfi kezét, aki vezette, ő pedig viszonzta a kézszorítást. Rose azt szerette volna, hogy ez az érzés minél tovább tartson, alig várta, egyszerűen örület volt, ahogy tizenöt évesen, ahogy húszévesen, csodás volt és kibírhatatlan. De amikor felfedezte a hálószobát, kiábrándult. Ott minden a régi asszonyt idézte a kárpitozott fejtámlától kezdve a rattan éjjeliszekrényeken át a falakon sorakozó szénrajzokig. Borzalom.

– Carole a vége felé kezdett rajzolni – magyarázta Luc. – Az egészség le kell vinnem a garázsba.

Rose megbékélt, azt mondta, hogy szép, mellel megjegyezte, hogy a művész aláírása jó nagyra sikerült.

Luc az ágyra huppant, és nekilátott, hogy kibogozza a cipőfűzőjét. Mivel a dupla csomóval sehogy sem boldogult, végül a sarkánál fogva szabadult meg a cipőjétől. Rose a küszöbről figyelte. Valami zavarta ebben a szobában.

– Nem jössz? – kérdezte Luc.

– De igen...

Csakhogy lépni sem bírt.

– Elég hülyének látszunk, ugye?

Luc körülnézett. A tárgyak és a bútorok túl régóta voltak körülötte, már nem látta őket. Elmosolyodott, és megpaskolta a mellette lévő paplant, intett Rose-nak, hogy üljön mellé. Amint a nő leült, azt mondta:

– Akkor hazaviszlek.

– Azt hiszem, jobb lesz.

– Úgyis találkozunk még.

– Hát persze – mondta Rose némi aggodalommal.

Mindkettejüknek voltak szerelmi ügyei, egyéjszakás kalandjai, srácai, átéltek nehéz időket, gyászt. Érettek voltak. De az ötven év mára ellentmondásos életkornak számított. Hajdan ötvenévesen az ember öreg volt. Ők is érezték a csontjaikban, a fáradtságukon, a már kialakult betegségeiken, a mind szárazabbá váló bőrükön, a ritkuló hajukon, ahogy a rend igazságáról tanúskodott félárbócra ereszkedett testük is. De most, hogy a családok hamar szétestek, és az élet a végtelenségig nyúlt, ötven környéke egy újabb kamaszkornak is tűnhetett. Itt állt Rose és Luc, egymást bámulták, fogalmuk sem volt, mihez kezdjenek ezzel az új, ügyetlen korszakkal. Tartottak

tőle, a boldogsághoz nem voltak hozzászokva. Rose egyre vonzóbbnak találta a férfit. Megmondta neki. Luc nem viszonzta a bókot, de elég volt látni a tekintetét.

Másnap Luc érte jött munka után. Rose megkérte, várja egy kicsit messzebb, a Class'Croute közelében, aggódott, hogy mit gondolnak majd a kollégái, ha meglátják, hogy beszáll Luc hatalmas terepjárójába. De az üzleti park, ahol dolgozott, nem volt túl nagy, és Nadia, a HR-asszisztens rajtakapta őket. Rose még magának sem vallotta be, de örült. A Q6-osban furikázni felért egy előléptetéssel. Már ezért is megérte.

- Mihez lenne kedved? – kérdezte Luc.
- Nekem mindegy. Amihez neked.
- Beülhetnénk egy italra, ha benne vagy.
- Miért ne.
- Akarsz a Royalba menni?
- Jaj, ne, csak a Royalba ne!
- Okés.

Végül a Prune's-ban kötöttek ki, egy meglehetősen trendi helyen, amely Adidas-edzőcipős, vénülő bájgúnárokból, frufrus jó csajokból, folyvást vigyorgó középosztálybeliekből és manikűrözött ügyvédnőkből álló vendégkört szolgált ki. Rose magától ide, a felfuvalkodott sznobok törzshelyére soha be nem tette volna a lábát. Az árak megfizethetetlenek voltak, a vendégkör pedig riasztotta. Luc viszont jól ismerte a tulajt. Tulajdonképpen mindenkit ismert. Rendelt egy pohár sört, Rose pedig merészen egy gin-tonikot. Az ital tizenkét euróba került,

de ez Lucöt egyáltalán nem zavarta. Sőt, meghívta még két pohárra. A gin nyújtotta mámor kellemes, különösen nyáron, és nem telt hosszú időbe, hogy Rose teljesen otthon érezze magát ezen a helyen, amely iránt alig két órája még ködös ellenszenvet táplált. A magas bárszékről élvezettel figyelte a mosdóba igyekvő vendégeket, és jókat nevetett a tulajdonos viccein, aki tulajdonképpen nagyon jó fej volt, és még egy tányér tapasszal is megkínálta őket.

Később, az Audiban Rose a keze közé fogta Luc arcát, és megcsókolta. Hamarosan kikötöttek a nő lakásán, és az ágyán dugtak, meglehetősen ügyetlenül, részegen szexeltek, lihegve és befejezetlenül. Legalább túlestek rajta. Elkezdődött a történetük.

Másnap Rose attól tartott, hogy Luc nem fogja felhívni, de az ebédszünetben megszólalt a telefonja. Még aznap este visszatalált a bárszékére a Prune's-ben. Gin-tonik, mosolyok, halk társalgás. Ismét tapast ettek, és a főnök odajött hozzájuk dumcsizni, de szinte kizárólag Luckel beszélgetett. Rose mindenesetre eléggé élvezte a megfigyelő szerepét, amelybe akaratán kívül belekényszerült. A két férfi azzal ütötte el az időt, hogy olyan emberekről dumáltak, akiket nem ismert. Fecsegték a zséról, hogy ki mennyit keres, sikerekről és rossz passzokról, meg arról, hogy lehetne még többet kaszálni. Rose rájött, hogy ez a hely többé-kevésbé úgy működik, mint egy kereskedelmi kamara. Azért jöttek ide, hogy kapcsolatokat és jó tippeket cseréljenek, esetleges együttműködésekről essen szó, beleszaboljanak a piaci helyzetbe, megtudják, milyen terveket szövöget egyikük-másikuk. Az egész

elsősorban arra volt jó, hogy megmérettessék magukat, hogy kiderítsék, melyikük a leginkább dörzsölt, kinek van a legnagyobb mákja, kinek van a legnagyobb súlya ebben a kibaszott városban. Úgy tűnt, ebben a játszmában Luc nyerő helyzetbe került, és Rose nem bírta megállni, hogy ne érezzen valamiféle anyai és féltékeny büszkeséget. Luc sikere egy kicsit az övé is lett. Körülölelte őt, mint egy illat, és hamarosan képtelen volt megkülönböztetni a büszkeségét a vágytól. Kezébe fogta a poharát, és a szívószálat az ajkai közé csúsztatta. A nyelvén gyöngyöző gin-tonik ünnepi alkalmakat idézett. Ez az élet inkább nyaralásra hajazott.

Így történt, hogy Rose, noha megfogadta, hogy többé nem verik át, fokozatosan belecsúszott a páros lét ellentmondásos burkába. Újra felfedezte a megszokás, az őt meghallgató másik, a közös étkezések nyújtotta kényelmet. Páros terveket szőtt. Újra rálelt a kölcsönös engedmények kényes művészetére. Újra megtanulta, hogy a sajátján kívül más érdekeket is figyelembe vegyen. Apránként belekeveredett a függőség csapdájába.

Luc mindennap felhívta őt ebédidőben, vagy valamivel később. Nem találkoztak minden este, csak majdnem, és a hétvégéket is együtt töltötték. Lucnak nem volt sok barátja, Rose pedig eltávolodott az övéitől. Megelégedtek annyival, hogy kettesben legyenek, meg a bizonytalan kapcsolatokkal, amelyeket inkább csak a látszat kedvéért tartottak fenn. Elég volt nekik az a boldogság, hogy szinte mindenről egyformán vélekednek, no meg az italok iránti vonzalom.

Rose a férfinál elidőzött, hosszú vasárnapokat egy cse-resznyeafa árnyékában szerette leginkább eltölteni. A napozóágyon nem törődött semmivel, csak a halványuló csíkokat figyelte, amelyeket a hosszú távú járatok hagytak a kék égbolton. Magazinokat olvasgatott, Katherine Pancol* vagy Jean Teulé** regényeit, és könnyű cigarettát szívott. A vodkával ízesített narancslével teli pohár lehűtötte a kezét. Lucnek, aki nem bírt nyugton maradni, mindig akadt valami tennivalója a ház körül. A nő messziről figyelte, ahogy sűrög-forog régi fehér teniszcipőjében és Lacoste pólójában, amelyet ötösével vásárolt, és mindig azt hordta, akár szórakozni ment, akár az ablaktáblákat festette újra. A férfi időről időre odajött hozzá, mellé telepedett a fűre, csak annyi időre, amíg megivott egy sört, aztán visszatért a munkájához. A nő szívesen elnézte, ahogy a férfi tett-vett, magas, kissé görnyedt, lebarnult alakját, ahogy a fűnyírót tologatta vagy egy létra tetején ücsörgött. Amikor beesteledett, zuhanyzás után csatlakozott Rose-hoz két mexikói sörrel, és megkérdezte, mihez volna kedve.

– Elmehetnénk egy étterembe – mondta Rose.

Vagy moziba, kaszinóba, a Prune's-be, akárhová. Luc soha nem mondott nemet. Mindig ő fizetett. Hallgatag volt és gyengéd. Jól érezték magukat együtt. Iszogattak. Elvoltak.

* Katherine Pancol (1954), az egyik legsikeresebb francia regényíró, romantikus művek szerzője. Magyarul is megjelent regénye *A krokodilok sárga szeme* (2015, Park Könyvkiadó).

** Jean Teulé (1953–2022), elsősorban történelmi regények és *true crime* (megtörtént bűnügyek) műfajú történetek szerzője.

Rose alapjában véve egyetlen problémát látott, ami beárnyékolta a tablót. Az ágyban sosem mentek túl jól a dolgok, biztosan az alkohol miatt, de nem csak azért. Ahányszor a férfi kudarcot vallott, Rose megértőnek mutatkozott. Azt mondta, sebjaj, majd holnap. De másnap reggel nehéz fejjel, lepedékes szájjal ébredt, és Luc már talpon volt. A földszinten náthásan zúgott a Nespresso kávéfőző. A férfit a konyhában találta megborotválkozva, felöltözve és vetivertől* illatosan.

– Jól aludtál?

Luc rábólintott. Rose kereste a módját, hogyan vezesse elő a kérdést. A hatalmas üveglakokon át látta a tökéletesen ápolt pázsitot, a gyümölcsfákat, a virágágyakat, amelyek egy amerikai szappanopera díszletét idézték. Luc készített neki egy dupla eszpresszót cukor nélkül. Rose későbbre halasztotta a beszélgetést.

Mégis, egyik este, amikor Marie-Jeanne-nál ivott egy aperitifet, nem bírta megállni, és mindent kipakolt. Már több mint két hónapja randevúztak. Az elpuskázott alkalmak már nem számítottak kivételesnek. A dolgok szarul álltak.

– Nem is dugtok soha?

– Dehogynem. De nem úgy, ahogy kellene, érted.

– Hogyhogy?

– Ugyan már, nem fogom tovább ragozni.

– Nem áll fel neki?

* Indiai fűféle, fás illata miatt a parfümpar kedvelt alapanyaga.

– De igen. De mit tudom én. Soha nem jutunk el a csúcra, érted.

– A rohadt életbe...

– Hát igen.

– Milyen szar, mert ezen kívül tényleg minden más megvan benne.

– Tudom. Beledöglöm.

– Legalább dumáltok róla?

– Mit képzelsz? Nem mond semmit. Ismered a típust.

– Talán attól is van, hogy annyit szivornyáztok.

– Annyi biztos, hogy az sem segít.

Rose-nak szöget ütött a fejébe, hogy Luc meg ő alkoholproblémákkal küszködnek. Ennek dacára Rose hosszú idő óta most először némi optimizmussal tekintett a jövőbe. Azon rágódott, hogy miután éveken át nélkülözött, most eljött az ő ideje. Joga volt ahhoz az élethez, amelylyel a regények és magazinok kecsegtették. Kizárt, hogy mindezt eldobja egy hóbort miatt. Ezen az újjávarázsolt tájképen az alkohol jelentette a démont. Úgy döntött, hogy kipróbál valami újat.

Ezért meghívta magához Lucöt vacsorára, hogy változtasson a szokásaikon. Hogy a legjobbra nyújtsa, péntekre kivett egy szabadnapot, egész délelőtt főzött, kozmetikushoz, fodrászhoz ment, és felavatta az új, fekete, ujjatlan ruháját, hátul cipzárral. Az augusztus a vége felé járt. A nő kifestette a körmét, és igyekezett, hogy ne dohányozzon sokat. Mire Luc becsöngetett, minden készen állt: a vargányás rizottó, Rose, a hálószoza, a hűtőben a gyümölcs-koktél.

Amint kinyitotta az ajtót, Luc megszimatozott valamit. Rose otthonra is kiöltözött, magas sarkú cipőt vett fel. Vaníliaillatú gyertyát gyújtott. Luc gyanakodni kezdett.

– Ünnepelünk?

– Szó sincs róla. Ül le.

Luc helyet foglalt a kanapén, amíg Rose a konyhában tett-vett. A férfi kihasználta a lélegzetvételnyi szünetet, hogy szemügyre vegye a lakást. Tisztaság, rend, minden a helyén. A keresettségéről árulkodó díszlet már önmagában is aggasztotta. A lakást előkészítették. De mire? Szerencsére a tévé mögött még mindig maradt egy nagy, bokros, hervadozó zöld növény, amely feleselt a környező renddel. Felállt, hogy jobban megnézze. Hüvelykujját végighúzta a levelek viaszos felületén, azon tűnődött, vajon Rose vette-e a fáradságot, hogy letörölje. A nő épp visszaért a konyhából.

– Tessék, friss gyümölcsből készült – mondta.

Két magas poharat hozott, tele sűrű, rózsaszín folyadékkal. Luc elvette a poharat, amit a nő odanyújtott neki, és koccintott. Jó volt. A férfi helyeslően biccentett.

– Mi ez?

Rose felsorolta a keveréket alkotó gyümölcsöket: eper, guava, narancs, kivi, banán és egy sárgarépa. Ki ne felejtjük a zúzott jeget.

– Ez minden?

Ez volt minden. Lucnek megrándult az arca, de semmi több. Jöjjön, aminek jönnie kell. A kisedet játszma a vacsora alatt is folytatódott. A rizottó mellé nem került egy csepp bor sem. Csak víz meg üdítő. A beszélgetés egy

csapásra akadozni kezdett. Mindketten úgy érezték, hogy kellemetlen a várakozás. Luc idegesen nyelte egyik falatot a másik után. Rose a kedélyességével, a mosolyával még rátett egy lapáttal. Motoszkált benne a gyanú, hogy talán ostoba ötlet volt.

– Finom?

– Igen.

– Ízlik?

– Persze.

– Tudod, nem lóverseny. Ráérsz.

A villa félúton mozdulatlaná dermedt. Luc felnézett rá. Volt valami a tekintetében, amit Rose azonnal felismert. A rágás folytatódott egyfajta kérődző mozgással. A férfi még mindig a nőt nézte, aztán a tekintetét újra a tányérja tartalmára szegezte.

– Nem akartalak feldühíteni – mondta Rose.

Azonnal megbánta a mondatot, amely úgy szakadt ki belőle, mint egy robot szájából.

Ez a néhány szó visszaterelte őt ezernyi más, a vihartól való rettegésben elfogyasztott étkezéshez. Az apjára emlékeztették, meg a saját ingatag kapcsolataira, férfiakra, akik előtt hason kellett csúsznia félelemből, de ösztönösen is. Gyerekkora óta meg kellett alkudnia ezzel, a dührohamaikkal, a bármikor lecsapó erőszakkal, a konok zsarnoksággal, azzal a titokzatos *azzal*, amit a férfiak ilyen-olyan kedve jelent a családok életben. Emlékezett, hogy az apja tányért vagdosott a konyhakőhöz, mert túl forró volt a leves. Emlékezett, hogy a férje órákra bezárkózott a garázsba barkácsolni, miközben Rose-ra maradtak a kölykök.

Aztán a többiek, Éric, Serge, Christian vagy Benoît, mind gyengéd és makacs, a pasik a konokságukkal, a régóta dédelgetett haragjukkal alapjában véve szeszélyes kölykök. Mindez hullámokban tért vissza. Összeszorult a torka, és az evőeszközét a tányérjára ejtette. A fém fülsértő csörrenéssel hullott a mázas cserépre, és Luc ismét rápillantott.

– Nem gondolod, hogy amúgy túl sokat iszunk?

– Miről beszélsz?

– Mindig szórakozni, iszogatni járunk. Elegem van belőle.

– Nem úgy tűnt, mintha elegendő lenne.

– Nem mondtam, hogy nem tetszik. De valami másra vágyom.

– És mire vágysz?

Luc úgy köpte oda ezt a kérdést, mint egy keserű magot. Úgy tűnt, mintha azt akarta volna mondani, hogy mit hittél magadról, mit képzelsz. Rose, akit az elevenjén találtak, vissza akart döfni.

– Például, hogy rendesen megdugjanak.

Luc arca beesett és elsápadt. A konyhakő fájdalmasan megcsikordult, a szék hátrazuhan. Luc felállt, az ajka pengevékonyra húzódott. Mondani akart valamit, de a torkán akadt a szó. Nyelni kellett, mielőtt képes lett volna megszólalni:

– Megismételnéd?

Rose állta a tekintetét. A kistáskájára gondolt, benne a revolverrel. A bejáratnál hagyta a polcon. Számolta, hány lépés kell, hogy elérje. Eszébe jutott az új, gondtalan élete. Lehunyta a szemét, és felsóhajtott.

– Nem mondtam semmit. Bocsáss meg.

– Soha többé ne beszélj így velem – mondta Luc.

Ismét a másiké volt az utolsó szó. Rose keze görcsösen megfeszült a villán, a térde összerándult az asztal alatt, és teljes erőből próbálta visszafojtani, ami kitörni próbált belőle, ami csípte az orrát és a szemét.

Az étkezés szó nélkül ért véget, az evőeszközök és edények úgy csörömpöltek közben, mint egy műtőben, majd Rose kivette a sütőből a tortát. Külön neki készítette, körtetortát szeletelt mandulával, éppen úgy, ahogy a férfi szerette. Rose hat egyforma szeletre vágta, és előbb Lucnek tálalta ki, mielőtt magának is engedélyezett volna egy fél szeletet.

Gyorsan, étvágytalanul ettek. De a torta finom volt, a tészta vékony és roppanós, a gyümölcs pedig szaftos és édes. Mindent elszúrtak, most már túl késő. Rose azt javasolta, hogy a kávé a tévé előtt igyák meg, közben a *Ko Lantát** nézték egymás mellett a kanapén. A képernyőn látott élet legalább egyszerű volt, a szerepek jól kiosztva, a konfliktusok megnyugtatóan egyértelműek. Ellenségeskedésük apránként feloldódott a lagúnák kékjében.

Elfelejtették a sérelmeiket. Amikor egy Clotilde nevű, göndör hajú fiatal nő, aki civilben sürgősségi orvos volt, megnyerte a védettségi kihívást, Rose nekiveselkedett.

– Sajnálom – mondta. – Tényleg nagyon sajnálom, és bocsánatot kérek.

* A *Survivor*höz hasonló, sok évadot megért, kalandos valóságshow, amely egy thaiföldi szigeten játszódik.

Luc odafordult hozzá, most rajta volt a sor, hogy bocsánatot kérjen. Ő is elvesztette a fejét. Jobb, ha elfelejtik az egészet. Egy párkapcsolatnak ugyanannyira szüksége van a gyengédségre, mint a feledésre. Egyetlen szerelem sem képes túlélni a felgyülemlett múltat. Rose, aki végre megkönnyebbült, meg akarta pecsételni a visszanyert békét.

– Tölthetek egy italt, ha akarod. Van borom vagy konyakom.

– Inkább menjünk lefeküdni – mondta Luc.

– Máris?

– Igen.

– Itt?

– Persze. Miért ne?

Még soha nem aludtak Rose-nál. Luc háza sokkal barátságosabb volt. Ahhoz képest Rose lakása olyan volt, mint egy átmeneti szállás. Rose mégis sejtette, hogy mi jár a fejében. A nő által bevitt mélyütés után a férfi elégtelt akart venni, be akarta bizonyítani, hogy tévedett. És mivel egy csepp alkoholt sem ittak, most vagy soha.

– Hát akkor... – mondta.

Mielőtt Rose lefeküdni indult volna, elég sok időt töltött a fürdőszobában. Aztán bement Luchöz hálóingben, mezítláb lépdelt át a szőnyegen. A férfi az ágyban várta, keze a lazacszínű lepedőn. Meztelen volt, az arca komoly. A nő elnyúlt mellette. A szemközti falon családi fotók regéltek harmincévnyi életről. Luc félig kinyitotta a dupla üvegű ablakot, és egy apró fuvallat megemelte a vékony tüllfüggönyt. A város távoli moraja annyira szabályos volt, hogy akár csendnek is beillett.

– Akarsz aludni? – kérdezte Rose.

– Nem.

– Talán meg kellene beszélnünk.

– Mit akarsz megbeszélni?

Rose úgy érezte, hogy a férfi eltávolodott, bezárkózott; csinos, hosszúkás arcán már nem tudott kiigazodni. Luc magával volt elfoglalva, a közelgő mozdulattal. Azt mondta neki:

– Gyere.

– Tessék?

Érezte, hogy egy kéz a karjára kulcsolódik, és Luc azonnal a szájára szorította a magáét. Foguk úgy koccant össze, mintha koponyához csattant volna. Rose megmerevedett. A férfi éppen közéjük csúsztatta a kezét, és a nő nemi szervét kereste. De Rose nem kívánta. Összeszorította a combját. Nem akart engedni a férfinak, nem akarta érezni, hogy a súlya agyonnyomja. Túl késő. A férfi ráhuppant a nőre, lenyomta, a csípőjénél és a torkánál fogva tartotta. Térdével szétfeszítve, szabaddá tette az utat, és Rose lehunyta a szemét. Tudta jól, mi lesz a vége. Luc egy-két percig még bénázott, minden eredmény nélkül. Hamarosan ő is belátta a nyilvánvaló ténytet, és oldalra gurult. Vörös volt és kifulladt.

Rose meg sem próbált segíteni neki.

– Előfordul – mondta Rose. – Ne húzd fel magad.

Mire rájött, hogy mi készül, Luc keze tenyérrel, teljes erőből az arcába vágott. Először csak valami zsibbadásfélélet érzett, aztán hamarosan a rezes ízt a szájában. Egyik kezét az ajkát felhasító sebhez emelte, aztán az ujjára

nézett. Szinte semmiség, csak egy kis szín az ujjbegyén, alig néhány csepp. És a metszőfogaiban rezgő hang, mint a harangkondulás. Luc már az ágy szélén ült. Éppen farmert húzott. Rose a nyelve hegyével végigsimított az alsó ajkán, ahogy a fájdalom szétáradt a koponyájában. A szája húsán apró sebet érzett. Megszívta a vért, alaposabban is megkóstolta. Az érzés ínycsésgre emlékeztetett az édes, folyton változó ízzel és a bizsergő sebbel. Luc már felvette a cipőjét, majd a pólóját. Sebtében felöltözött, és szó nélkül kiment a szobából. Olyan hirtelen történt az egész, hogy Rose egy pillanatig mozdulatlaná dermedve hevert, képtelen volt gondolkodni. Aztán felült az ágyban, és csak hallgatta a csendet, amely betöltötte az üres lakást, mozdulni sem mert, nem is remegett, könnyet sem ejtett. Miután megbizonyosodott arról, hogy Luc elhúzott, felállt, és a bejárathoz ment, hogy elővegye a .38-ast a táskájából. A pisztoly érintésétől azonnal iszonyú jó érzés öntötte el. Miután visszament a szobájába, az éjjeliszekrényre tette. Valahol szinte kívánta, hogy Luc vegye a bátorságot, és visszajöjjön.

Két nap múlva Luc és Rose megint szemtől szemben álltak.

Pedig megbeszélte Marie-Jeanne-nal, és a két nő egyetértett abban, hogy elég volt ebből a személtládából. Rose konyhájában megosztották egymással kínos emlékeiket, a pszichológusok süket dumáit, az eseteket és a statisztikákat. A végén mindig ugyanoda lyukadtak ki. A férfiakról szóló kiskatéra, néhány egyszerű törvénybe sűrítve. Nem szabad hallgatni rájuk. Arra sem szabad vágyni, hogy meg-

változtassuk őket. Nem szabad ápolónősdit játszani. Még a legkezeesebbek is, így vagy úgy, de vadállatok maradnak. És az erőszak a végső érvük.

Csakhogy Luc felhívta Rose-t, ezúttal az irodában, így nem tudott kitérni a hívás elől. Meglepetésében igennemmel válaszolgatott, és igyekezett rövidre fogni a beszélgetést. Ámde Luc kimondta a varázsigt: *L'île Sobre*.

Ez volt a város legjobb étterme. Egy jókora, százéves épület a város peremén, kivételes pincével és hatféle evőeszközzel a tányér két oldalán. Rose még soha nem járt ott, de mint a városban bárki, ő is hallott már a hírnevéről. Látott képeket a Facebookon, és olvasott róla egy kétoldalas dicshimnusz a *Nancy Femmes*-ban. Ahány celeb és másodosztályban játszó focista akadt a megyében, mind oda járt. Esténként különösen lenyűgöző volt a hely, amely szerencsére őrizkedett a manapság oly divatos álmegoldásoktól, mint a háttérzene meg a hangulatvilágítás. A séf is lenézte a könnyebb megoldásokat. A fűszerek és az egzotikum hajhászása helyett az alapanyag kultuszát, a főzés tudományát és a szakértelem hatalmát hangsúlyozta. Legalábbis Rose ezt olvasta a *Figaro* egyik újságírójának blogjában, aki dicsérte például a párolt zöld spárgát, a menyhalérméket és az apróra vágott szarvasgombával dúsitott erőlevest. Hogy asztalhoz jusson valaki, hetekkel előre kellett foglalnia, vagy ismernie a megfelelő embereket, de mindenekelőtt fel kellett készülnie arra, hogy fejenként két-háromszáz eurót eltapsoljon. Rose képtelen volt visszautasítani ezt a mesébe illő meghívást. Elvégre csak egyszer élünk.

Amikor Rose az étterem elé ért a Fiat Puntójával, a parkoló még üres volt, ő pedig rögtön kiszúrta Luc terepjáróját. Jóval arrébb parkolt le, és kivárta, hogy a férfi bűnbánón, egy csokor virággal odajöjjön hozzá.

– Jó estét!

– Szia!

– De kiöltöztél!

Rose nem válaszolt. Jobban örült volna, ha egyáltalán nem kell törődnie ilyesmivel, de félt, hogy kilógna a sorból ezen a helyen, amely eléggé megfélemlítette. Ezért magas sarkút viselt, egy csinos, fehér, virágmintás ruhát, és huszonöt percet bíbelődött csak a kontyával. Luc átnyújtotta a csokrot, Rose pedig némi habozás után átvette. De amikor úgy tűnt, hogy a férfi pusztit szeretne adni neki, egy kérlelhetetlen szemöldökrándítással elhárította.

– Örülök, hogy itt vagy – mondta Luc.

– Képzelem.

– Jártál már itt?

– Szerinted?

Luc arca összerándult. Jól indult az este.

– Majd meglátod – próbálkozott újra –, nagyon szuper hely.

És valóban, amint beljebb kerültek, mindjárt kiderült, miért kapta az *Île Sobre* (a józanság szigete) nevet. A belső terasz kolostori hangulatot árasztott, és a kényelem e menedékében az érzések mintha eltompultak volna, a benyomásokat elnyelte a trükkös megvilágítás, a terítők súlyos drapériája, az asztalok ideális távolsága, sőt még a kavics meglepően gömbölyded, szinte zenei ropogása is. Hogy

még jobban feldobja a hangulatot, amint helyet foglaltak, Luc két pohár pezsgőt rendelt. Kihozták nekik az étlapot, ők iszogattak, és úgy tettek, mintha azt nézegetnék. Rose valójában az első vendégeket leste, akik kettesben vagy hármásával érkeztek. Többnyire idősebbek, akik lassan vánszorogtak, mosolygó törzsvendégek egy meghódított országban. Akárhogy is, Rose nem bírta megállni, hogy ne irigyelje őket. Azzal vigasztalta magát, hogy előbb fognak meghalni, mint ő. De mivel az élet olyan, amilyen, még ez sem volt biztos.

A poharaik hamarosan kiürültek, így Luc rendelt egy egész palackkal. Bátortalanul mindketten ugyanazokat az ételeket választották, erőlevest és fehérboros nyúlragut. Az étel és bor nyújtotta élvezet hatására Rose kiszámított ridegsége fokozatosan felengedett. Különösen az tetszett neki, ahogy Luc igyekezett erőnek erejével fenntartani a beszélgetést. Még a hűgát sem átallotta szóba hozni, pedig az általában tabu volt. A nő éppen most húzta le újabb százötvennel, Rose pedig megint azon siránkozott, hogy milyen pimasz egy nőszemély.

Luc azonban valami miatt még mindig nem rukkolt elő a farbával. Csak kerülgette a forró kását, és Rose-t mulattatta a vergődése. Nem sokkal a desszert előtt azonban belefáradt, és úgy döntött, hogy átveszi a kezdeményezést.

– Na jó. Nem azért hívtál ide, hogy összevissza fecsegjünk.

Luc arca azonnal zárkózottá vált, és lesütötte a szemét.

– Tudom, hogy elszúrtam.

– És? – mondta Rose.

A helyzet már-már kényelmetlenné vált. Elnézte, ahogy küszködik, megsejtette, ami belül kínozza, a szavak és ellentmondások zűrzavarát, az érzelmek hálóját, amely kibogozhatatlanná vált az állandó elfojtástól. A végén már tényleg szinte megható volt. Némasága önmagában is bizonyította, hogy szereti őt.

– Nem mondasz semmit?

– Mit vársz tőlem?

– Ó, nem sokat.

A főpincér épp ekkor futott be a sorbet-ekkel. Az udvarról behallatszott az edények halk csilingelése, feltörő nevetés, a felszolgálás célirányosan sürgő-forgó nyüzsgése. A pincér elősorolta a guavadzsúz, vacherin* és lemon curd** szavakat, majd Luc és Rose ismét kettesben maradt.

– Mit vársz tőlem? – ismételte meg Luc hevesen. – Fogalmam sincs, mit mondjak. De azért letérdelni nem fogok.

Rose a mellére tette a kezét. Hirtelen felhevült. Egyre gyakrabban kapták el ilyen hőhullámok, verejtékben úszva ébredt, a szíve hevesen vert. Mély levegőt vett, és a roham elmúlt.

– Figyelj! – mondta. – Már nem vagyok gyerek. Túl sokat láttam ahhoz, hogy bármiben is engedjek.

Luc egyetértett. Azzal jelezte, hogy lehunyta a szemét.

– Mindenesetre túl öreg vagyok már ahhoz, hogy tűrjem valami szerencsétlen pasi zaklatását.

– Várj...

* Tehéntejből készült, általában téli sajtféle.

** Angol citromkrém.

– Nem. Az a baj az olyanokkal, mint te, hogy nem beszélsz, de nem is figyelsz. Talán szeretsz minket. Ahogy most elnézlek, igazi balfácán vagy, és az jut eszembe: lehet, hogy ez a barom ráadásul még szeret is engem.

A sértés szórakoztatta Lucöt, kicsit felcsillant a szeme.

– De mire jó ez? Minél jobban szeretsz minket, annál rosszabb. Elegem van az egészből.

Lucnek a szeme sem rebbent, de a nő észrevette, hogy valami átsuhant az arcán. A fátyol fellibbent, alig-alig, de alatta valami széteső, gyermeki arcot sejtett, egy arcot, amelyet nem ismert, amitől összeszorult a szíve.

– Vége – mondta a nő.

– Tessék?

Kicsit hangosabban beszélt a kelleténél, és önkéntelenül is aggódva nézett körül. Természetesen senki sem figyelt rájuk. Az emberek csendben folytatták az étkezést, és a saját történeteikkel, tragédiáikkal és elégtételeikkel küszködtek, birkóztak, amelyeket szintén megpróbáltak leplezni. Az asztalon olvadoztak a sorbet-k. Rose rágyújtott egy cigarettára.

– Nézd, megfogadtam, hogy soha többé nem fogok eltérni ilyesmit. És nincs az az isten, hogy csak úgy túllépjek rajta. Túl könnyű lenne. Semmit sem felejték. És a te érdekedben remélem, hogy nem lesz következő alkalom.

Luc beletörődve lehunyta a szemét. Rose egyetlen mondattal is tisztázhatta volna a szándékait, de úgy vélte, ennyi elég. Eszébe jutott az állat, amellyel egy revolvergolyóval végzett a Royalban. Arra gondolt, hogy lám, én figyelmeztettelek. Ezúttal eltökélte magát.

Luc kinyitotta az asztalon heverő kezét, és a tenyerük összesimult. Nem voltak sem fiatalok, sem szépek, sem túl boldogok. Nem állt előttük az élet. Egy nő és egy férfi alkohol- és pénzproblémákkal, a ránciaikkal és kielégületlen közönségeikkel, az autókulcsaikkal és a tablettákkal, amelyeket minden étkezéshez be kellett venniük, mocskos szokásaikkal és emlékeik kalandos történeteivel, számlákkal az előszobai kis szekrényen, távirányítóval a tévéműsoron, erőfeszítéseik összefoglalásaként harminc évnyi papírszeméttel tömött, színes mappákkal. Egy férfi és egy nő, ami a leghétköznapibb, a legfontosabb, egy nő és egy férfi, kéz a kézben, abban a hitben, hogy megértik egymást. Több sem kell egy párkapcsolathoz.

3.

Amint Rose a szállodájukhoz érkezett, mindjárt kellemetlen érzése támadt. Pedig a hely első látásra pontosan olyan volt, amilyennek elképzelte. Ahogy a Q6-os csendben megállt, Rose a végtelenbe nyúló homlokzatokat és a hosszú sövényeket bámulta, amelyek a tetők mesterkéltséggel visszhangozták. A parkolóban három Porschét számolt meg, és kiszúrta két-három még feltűnőbb járművet, amelyeknek a nevét sem tudta. Megkérdezhetné volna Lucot, aki vasárnap délelőttöként a Turbót* nézte. De inkább hallgatott. Egy portás már sietett is eléjük.

* Népszerű autós tévéműsor az M6-os adón.

– Nem rossz, ugye? – mondta Luc.

– Hát...

Amíg a csomagjaikról gondoskodtak, Rose a beharangozott öt csillagot kereste, de nem találta sem a széles, két-szárnyú ajtókon, sem a lépcsőn végigfutó szőnyegen, de még a személyzet egyenruháján sem. Úgy tűnt, az Hôtel Royal d'Évian feleslegesnek ítélte, hogy ezzel a minősítéssel hivalkodjon. A vendégkör minden jel szerint tudta, mit várhat. Mivel Luc már a lépcső tetején állt, a nő felsietett, ami nem volt olyan könnyű magas sarkú cipőben, a táskájával és a bal csuklóján csüngő, nehéz aranylánccal. Luc ajándéka, és egy veszekedés emlékét is őrzi.

A recepción a portás megerősítette a foglalásukat: egy szoba három éjszakára, kilátással a tóra. Reggeli héttől tizenegyig. Étterem, bár, edzőterem, gyógyvíz, jógaórák. Luc feltett néhány kérdést, és a concierge, egy fiatal, hát-ranyalt hajú, a T-vonalát púderező srác mindenre kielégítő választ adott. Nyugalma már önmagában is valamiféle bevezetést jelentett a fényűzésbe. Rose ennek ellenére sem bírt szabadulni a kezdeti kínos érzéstől. Valami zavarta, de mi? Nem volt ideje a kérdésen rágódni. Egy fiatal lány máris arra kérte őket, hogy kövessék. Útban a szobájuk felé megmutatta, hogyan férhetnek hozzá a concierge által felsorolt különböző kényelmi szolgáltatásokhoz. A liftben ismét beállt a csend. A fiatal lány a helyzethez illő derűvel figyelte Rose-t és Lucöt. A lift emeletről emeletre suhant. Ideje volt megtörni a csendet. A lány neki-durálta magát.

– Jól utaztak?

Az igazat megvallva, az ötórányi utazás zökkenőmentesen telt el, de különösebb örömet sem okozott. Luc és Rose az évfordulójuk megünneplésére érkeztek. Egy két és fél évvel korábbi estén találkoztak a Royalban. Az egész nagyon távolinak tűnt; szinte egy másik világnak.

Néha fürdés közben, vagy amikor kávé kortyolgatott a teraszon, Rose megpróbálta képzeletben újrajátszani az események filmkockáit. De végül is kevés esemény akad az életben. Rose úgy érezte, hogy számos választása magától, szinte akarata ellenére dőlt el. Működött az egyik napról a másikra élés logikája, és minden változás belenyugvásból, fáradságból vagy udvariasságból következett be. Mindent összevéve a tehetetlenség, a lejtő törvénye szinte mindenre elégséges indokkal szolgált. Rose például nem lett volna képes megindokolni, miért adta fel a munkáját. Amúgy nem is volt olyan rossz. Még bő tíz év, és minden pontja meglett volna*, teljes nyugdíjra lenne jogosult. Persze, a kollégák elég fárasztóak voltak, reggelenként nem ugrott ki az ágyból örömeiben, de mindent összevéve, jól megvolt ott. Ugyanígy arra sem tudott volna válaszolni, ha megkérdezték volna, miért költözött oda Luchöz. Úgy kezdődött, hogy eleinte heti két éjszakát töltött nála, majd négyet, aztán valamennyit. Hamarosan már az is felesleges fáradságnak tűnt, hogy a cuccaiért meg a postáért haza kellett ugrania. Fizette a számlákat a nagy semmiért. Bérelte a lakást. Néhány telefonhívással

* A francia nyugdíjrendszerben a szakmai karrier során megszerezhető pontok számát és értékét beszámítják az ellátás összegébe.

és három levéllel minden elintéződött, felmondta a bérleti szerződést, törölte az addigi életét, és a szállítóknak csupán egyetlen délelőtt kellett ahhoz, hogy átköltöztessék. Luc garázsában Rose ráébredt, milyen kevés helyet foglal el a múltja.

Végül Luc megkérte, hogy dolgozzon vele. Így nem kellett mindennap reggel-este több mint húsz kilométert vezetnie, ami kimerítő és végső soron veszélyes volt. Jó ötletnek tűnt, és Rose hagyta magát meggyőzni. A félelemleten rendezte be az irodáját egy vadonatúj számítógéppel, a srácai fényképével, egy telefonvonallal és a filodendronnal, amelyet a régi nyitott irodájából menekített ki. De igen hamar kiábrándult. Elméletileg neki kellett volna vezetnie Luc naptárát, kapcsolatot tartani a szolgáltatókkal, elvégezni a könyvelést, a papírmunkát, egyszóval az adminisztrációt. Csakhogy Luc máshol kötötte az üzleteit, mobilon, éttermekben, építkezéseken, szinte titokban. Afféle pasik egymás közt dolog volt, a pasik meg ugyanazokon röhögtek, ugyanúgy beszéltek a nőkről. Rose egyszer csak azon kapta magát, hogy már hosszú órákon át csak pasziánszozik a számítógépén. A legrosszabb az volt, hogy többet keresett, mint korábban, kétezret zsebbe, így állapotok meg. Mégis aggódott a járulékaik miatt. Luc azt mondta, ne izguljon. Ő ott van neki. Így apránként meggyőzte, hogy mindenben változtasson. Még arra is sikerült rábeszélnie, hogy hagyja a revolverét a garázsban lévő széfben. Most, hogy Luc ott volt, már nem volt szüksége stukkerre. Rose hagyta magát lefegyverezni. Időről időre mégis elővette a revolverét, és azokon a napokon, amikor

bevásárolt a városban, a kézitáskájába csúsztatta. Furcsa hóbort volt. Ez is egyfajta módja, hogy még szabadnak érezze magát.

Az Hôtel Royal d'Evianban körülnéztek a szobájukban, és miközben körbejárták, futtában rácsodálkoztak a lakosztályra. A helyiségek mennyezete magas volt, a hangulat mégis körülölelte őket, és a vakítóan fehér ágynemű csodás kontrasztot alkotott a barokk motívumokkal ékes tapétával. A fésülködőasztalon és a fürdőszobában friss virágok, ami cseppnyi tavaszi hangulatot kölcsönzött a pazar berendezésnek. Az erkély a tóra nézett. A szobaszerviz hívásának módját és az ágyneműcserét ismertető szállodai tájékoztatót öt nyelven írták ki.

– Nézd, még oroszul és kínaiul is! – mondta Rose.

Luc nem válaszolt. Mint mindig, most is a kivitelezést, a tapéta illesztését, a díszléceket vizsgálta, ujjbeggyel ellenőrizte a válaszfalak szilárdságát. Lebiggyedő ajka mutatta, hogy a srácok jó munkát végeztek.

– És most? – kérdezte Rose.

Itt a szobában viszonylag otthonosan érezte magát, de a szálloda többi része a végtelen folyosókkal, a fényűző szabadidős részlegekkel és az előkelő vendégkörrel megrémisztette. Nem volt tisztában az elvárt udvariasági formulákkal, tartott a közös szokásoktól. Minden lépésnél elkövetthetett valami baklövést, és veszíthetett. Fürdőköpenyben kell a medencéhez menni? Átmehet-e a szállodán fürdőruhában, hogy ússzon egyet? Mégsem fogja magával vinni a kézitáskáját fürdéshez! Rájött, hogy

alig kap levegőt. Hogy lehet ilyen lökött! Most van az évfordulójuk. A legtöbbet kellett kihozni ebből a közjátékból. De ha az úri nép elengedte magát, dermesztő módon viselkedett.

A következő két órát a fürdőben töltötték, felváltva jártak a melegből a hidegbe, a gőzből a jeges vízbe. Annyi biztos, hogy élénkítő volt a hatása, de a balneoterápia nem igazán csillapította Rose kínos érzéseit. A meleg medencében Luc megfogta a nő kezét, és bocsánatkérésnek tűnő mosolyt váltottak. Mégis minden tökéletes volt. Ellazultak, a hétvége még csak most kezdődött, később pedig a teraszon vacsoráznak majd, megadják a módját az ünnepségnek. Igen, minden tökéletes volt, és amikor Luc azt javasolta, hogy sétáljanak egyet a tó körül, Rose alig bírta visszafojtani a könnyeit.

A délután vége felé rá is szánták magukat a sétára, egymás mellett mentek, kicsit távolabb a másiktól, de mégis közel, legalább a megszokás összekötötte őket. Az új tanév kezdete elűzte a turistákat, és Evianban csak a békés nyugdíjasok, a jó módú gyermektelenek maradtak, meg persze a helybeli családok, akiket könnyű volt felismerni a babakocsikról, a Decathlon-cuccokról és élénkebb lépteikről. Luc és Rose elnézte őket, miközben körüljárták a tavat, amelynek higanyszínű vize a makulátlan égboltot tükrözte. Majdnem elsodorta őket egy maroknyi görkorcsolyázó kamasz, ami elindított köztük egy nevelésről és a táskalopások feltételezett szaporodásáról szóló eszmecsere. De valójában nem izgatta őket, és várták a vacsorát. Még mindig kötődtek a napirend és a megszokott gesztusok

menedékéhez. Az alkohol továbbra is visszavonulási lehetőséget nyújtott számukra.

Így hát a lehető leghamarabb, este hét körül asztalhoz ültek, a pincér által ajánlott báránybordát és egy palack nemes Aloxe-Cortont választottak. A Royal teraszáról elnézhették a tó vizének hűvös hullámzását, felszínét, amelyen átsuhant a szeptemberi borzongás. Rose-nak hamarosan be kellett takarnia a vállát. Morcos hangulatban volt, a felszolgálás lassúságára és a rossz világitásra panaszkodott. Az étkezés közben számba vették a közös ismerősöket. A gonoszkodó pletyka mindig kapóra jött. Szinte megajándékozták egymást azzal, hogy ezekben mennyire egyetértenek. Meg az a kéjes öröm, hogy rámutathattak mások apró hibáira, kritizálhatták a gyerekeik nevelését, cikizhették a lakásuk berendezését vagy szapulhatták, ahogy szórják a pénzt, megkönnyítette, hogy befoltozzák azokat a repedéseket, amelyeket nem akartak észrevenni a saját esetükben. Természetesen szóba került Luc húgának, Catherine-nak a példája is, és egy darabig elidőztek rajta. A nőt sújtó peches történeteknek hosszú sora volt, és Rose soha nem hagyott ki egyetlen alkalmat sem, hogy megszólja. Ez a szerencsétlen Catherine vidéken élt egy ódon, felújított parasztházban a kutyáival és egy fura fickóval, aki házról házra járva verandákat árult. A nő csaknem naponta felhívta Lucöt. Mindig volt valami baja. Egyszer a házuk teteje ázott be. Máskor a kutyájuknak fordult fel a gyomra. Vagy éppen a pasija teljesített rosszul, és a háztartásukat csőd fenyegette. Nem is beszélve a csípőjéről, a szomszédokról,

a hólyagjáról, a rókákról, amelyek feldúlták a tyúkólat, és így tovább. Luc rezzenéstelenül, ingerülten, de türelmesen hallgatta. Végül felajánlotta, hogy kihúzza a csávából. Catherine felháborodott. Még három telefonhívás kellett ahhoz, hogy pontot tegyenek az ügy végére, és Luc kitölthessen neki egy csekket. A legrosszabb az volt, hogy Rose soha nem találkozott ezzel a mindig bajba kerülő húggal. Pedig nem is lakott olyan messze. Rose fütyült rá, de ettől még panaszkodott.

– Mindenesetre tudom, hányadán állok vele.

– Hogyhogy?

Luc persze pontosan tudta, hogy értette, amit mondott, és Rose maga is tisztában volt azzal, hogy ismétli önmagát. Kettejük között a szavak már nem oldottak meg semmit. Hadállásokat jelöltek ki. Újra meg újra felsorolták a sérelmeket. És minden vitatéma csak arra szolgált, hogy újra átéljék, mennyire nem értik meg egymást, és ugyanazonkon a kellemetlenségeken kérődzenek. Ezt a lankadatlan küzdelmet, még mindig ezt jelentette az együttélés.

– Persze féltékeny – mondta Rose.

– Beszélj összevissza.

– Beledöglik a féltékenységbe. Annyira nyilvánvaló.

– Szállj le róla!

De túl késő volt. A szavak feltörték, önálló életre keltek, mérgezőn, mindig ugyanúgy, és Rose hirtelen úgy érezte, hogy a dűhe faképnél hagyja, mint kutya a póráz:

– Elege van abból, hogy a szar életét élje abban a lyukban. Gyűlöl minket, mert nekünk sikerült.

– *Nekünk* sikerült? – kérdezte gúnyosan Luc.

Rose rögvést érezte, hogy a szeme elhomályosul. Kihúzta magát, és minden erejével azon volt, hogy visszafojtsa a feltörő könnyeket.

Régebben tartott Luctól, mert egyszer bántotta őt. Ez még rosszabb volt. Érezte vele, hogy egy hajszálon függ a sorsa. Annyira függött tőle, annyira kiszolgáltatottá vált, egyetlen szó is elég volt, hogy visszalökje a semmibe.

Amúgy hosszú ideig nem tudta néven nevezni ezt a burkolt erőszakot. Valójában szó sem volt a hírekben olvasható, nyilvánvaló durvaságról, zokogással és véraláfutásokkal. Csupán célzások, némaság, eltávolodás. Elég volt bármilyen gubanc, és Lucnek nyoma veszett. Rose napokra egyedül maradt, nem volt senki, akivel aludjon vagy étkezzen. Luc befogadta őt, mint egy kutyát. Magára hagyta, mint egy kutyát. És ha magyarázatot merészelt kérni, a hallgatás fala még áttörhetetlenebbé vált, és a férfi nagy eséllyel megint csak lelépett. Százszor is megesett, hogy már nem bírta tovább, és azt mondta neki, beszéljen, az isten szerelmére. Csak annyit ért el, hogy a férfi gyönyörű, hosszúkás arca összerándult. A nő többször is el akarta hagyni, de maradt bebörtönözve, a hallgatás és a kényelem harapófogójába szorítva. Mindeközben azon tűnődött, vajon mi forronghat a háttérben ebben a szavakra képtelen férfiban. Valami viharfélének képzelte, elrekesztett hurrikánnak, valóságos forgószelenek egy búra alatt. Egy napon mégiscsak ki kell törnie. Bolond módjára ebben reménykedett.

Még mindig emlékezett arra a hétvégére, amikor a férfi először hagyta egyedül. Kis összezördülés vacsora után,

mert Rose állandóan szerteszét hagyta a táskáját a foteleken, pedig nyilvánvalóan nem ott a helye, vagy az ágyon, ami még rosszabb, balszerencsét hoz, és Luc úgy húzott el, hogy hátra sem nézett. Hallotta, amint a férfi felkapja a kulcsait, ahogy a franciaablak a helyére csúszik, majd a Q6-os dübörgését a felhajtón. Két napra felszívódott. Ráadásul Rose autója a garázsban állt, mintha a férfi szándékosan így intézte volna. A nő ott találta magát a hatalmas házba zárva, amely már nem is tűnt annyira otthonosnak, és megesküdött, hogy ez így nem mehet tovább. De csak várta, hogy a férfi visszajöjjön, bóklászott szobáról szobára, ágyról kanapéra, fürdőszobából vécére, telefonszámokat tárcsázott, majd hirtelen lecsapta. Ekkor döbönt rá, hogy minden hidat felégetett, amelyek egykori életéhez kötöttek, de soha nem teremtett kapcsolatot Lucnek azzal az életével, amelyet nélküle élt. Nem volt senkije.

Szombaton reggel, egy álmatlan éjszaka nyomán Rose cigarettától kiszáradt szájjal úgy döntött, hogy ebből elég. Mindjárt a zuhany után kevert magának egy ananászos vodkát, hogy bátorságot merítsen, megitta, közben kinézett, figyelte a sápadt februári napsütésben a nyírott fűvön csillogó zúzmarát. Mindjárt jobb kedve támadt. Két pohárral később felhívta Marie-Jeanne-t, aki csak annyit mondott neki: „Ó, hát te is előkerültél!” Aztán a beszélgetés a szokott módon folytatódott. Luc megkapta a magáét.

– Egyszer s mindenkorra le kéne lépned – mondta Marie-Jeanne.

– Mit akarsz, hová menjek?

– Kezdetnek annyi is elég, ha idejössz. Na gyere, röhögünk egy jót.

– Nem. Nincs autóm. És különben is, már egy kicsit piáltam.

– Tök egyedül?

– Tudom, tudom, ne prédikálj.

– Na és mit ittál?

– Vodkát.

– Ne mozdulj, máris jövök.

Rose kuncogott, és kapkodva felöltözött, hogy fogadja a barátnőjét. A két nő késő estig piált, szünet nélkül dumáltak a pasikról, a kölykökről, a melóról, tüzes ifúságukról, fonnyadó testükről, arról, milyen szar dolog nőnek lenni, a hõhullámokról meg minden másról, aztán arról, hogy mi megy a tévében. Marie-Jeanne odáig volt Ardissonért*, akit mindenképpen szörnyen szexinek talált a lapátkezeivel meg a kiélt arcával. Rose jobban bírta a Castle sorozatban játszó pasit. Jókat röhögtek, táncoltak és az RFM-en hallgatták az „Éjszakai láz”-at, hogy aztán egy ágyban végezzék, nem veszõdve a vetkõzéssel. Vasárnap Marie-Jeanne ezzel távozott:

– Édesem, ha túlled ezt a macskajajt, fuss innen olyan messzire, amilyen messze csak bírsz.

De Rose maradt, és hétfõn, amikor meghallotta, hogy Luc kulcsa elfordul a zárban, gyûlölte magát, amiért annyira megkönnyebbült.

* Thierry Ardisson (1949), francia film- és tévéproducer, mûsorvezetõ.

Voltak más hasonló epizódok is. Rose még annak is jobban örült volna, ha Lucnek szeretői vannak. Ezt mondta a pszichomókus, akit ajánlottak neki; amúgy a nő inkább tűnt kuruzslónak és bábának, mint bármi másnak. A bába nem sokat tudott tenni érte azon kívül, hogy elárasztotta néhány *Femme Actuelle*-hez méltó tanáccsal, és gyógyteákat ajánlott. Az orvosa sem bizonyult sokkal hatékonyabbnak, az Effexornak* pedig csak nemkívánatos hatásai voltak: szájszárazság, puffadás, félárbóccra ereszkedett libidó. Luc ekkoriban változtatta meg a széf kombinációját, hogy megvédje őt, legalábbis ezt mondta. A revolver elzárása váltotta ki köztük a leghevesebb vitákat, de Luc végül beadta a derekát, amúgy akár ki is nyírhatod magad. De Rose-nak eszébe sem jutott, hogy a fegyvert maga ellen fordítsa.

Másrészt az a gondolat, hogy végleg lelépjen, egyre-másra ott motoszkált benne. Figyelmeztette Lucöt. A férfi megelégedett azzal, hogy úgy tegyen, mintha meg sem hallaná, és egy szóval vagy hirtelen kézmozdulattal mindig félbeszakította a beszélgetést. Rose fölösleges illúziókba ringatta magát. A férfi soha nem fogja hagyni, hogy minident felrúgjon. És ez a soha olyan volt, mint egy fal. Luc nem viccelt.

Ettől kezdve Rose rendszeresen ellenőrizte a kis széfet, hogy benne van-e a revolver. Arra gondolt, hogy egy nap talán ez lesz a kiút. Attól is tartott, hogy egyszer Luc kezébe kerül. Apránként felkészült az erőszakra.

* Effexor (vagy Venlafaxin): antidepresszáns gyógyszer.

Mindezek ellenére néha még mindig képes volt rácso-
dálkozni, amikor például Lucöt hátulról látta főzés közben,
az ingujja feltúrva az alkarján; amikor kileste, ahogy tele-
fonál, egy vízvezeték-szerelővel vagy kőművessel veszek-
szik; amikor hirtelen feltűnt az alakja az ajtóban. Amikor
egy mosoly felfedte a ferde metszőfogát. Nem bírta el-
képzelni magát nélküle, és haragudott magára, hogy nem
képes feloldani a gyűlölet és vonzódás eme egyenletét.

Eközben az Hôtel Royal d'Évian teraszán a hőmérsék-
let gyorsan csökkent, és Rose összébb húzta a vállát taka-
ró stólát. A csuklóján lévő láncra pillantott. A gyönyörű
Hermès órájára. A palack bor 102,50 euróba került.

– Jobb lenne, ha szétválnánk – mondta.

Luc felvonta a szemöldökét, és lebiggyesztette az ajkát
afféle „mi a fenét akarsz már megint” mozdulattal.

– Nem viccelek – mondta Rose.

– Csak beszélsz összevissza.

– Elmegyek. Elegem van. Nincs értelme így folytatni.

– Hová mész? Mihez kezdesz?

– Majd meglátom.

– Még egy ágyad sincs, amiben megalhatnál.

– Majd megoldom. Valahogy megvoltam előtted is,
nem?

– Erről van szó. Nem állíthatjuk, hogy olyan jól meg-
voltál.

Kicsit odébb egy pincér járt asztaltól asztalig, és meg-
gyújtotta a gyertyákat. A vendégek egy pillanatra felvidul-
tak, arcukra hirtelen új vonásokat rajzolt a leleplező fény,
majd megélenkülve folytatták a beszélgetést. A terasz

nyugalmát csevegő álarcok törték meg, amelyek megelevenedtek a lebegő lángoktól, és még élesebbé váltak a kelet felől érkező hidegtől. Luc felvette a pulóverét, és rövidre zárta a kérdést, a haja kócos volt, a pupillája sárgán villant.

– Összevissza beszélsz. Hallani sem akarok róla.

De Rose eltökélte magát.

Azon az éjszakán hosszú idő óta először dugtak. Mint ha félálomban történt volna. Elnyúltak, Luc keze rátalált Rose csípőjére, szorosán átölelték egymást, és mivel Lucnek felállt, Rose sürgette, hogy jöjjön gyorsan, mert attól tartott, hogy nem bírja sokáig tartani. A férfi gyorsan belé is hatolt, és Rose-on azonnal átfutott az a régi izgalom. Mindig is úgy gondolta, hogy ez a legjobb a szerelemben, az első lökés az ágyékkal, amikor egy férfi farka mélyen az emberbe hatol. Luc egy pillanatig rajta maradt, és szavakat súgott a fülébe, amelyeket nem értett tisztán. De a hanglejtéséből kedvességet, megbánást vélt kiolvasni. Luc nemi szerve fokozatosan lekókadott. A nő átölelte a férfit.

– Nem számít. Majd holnap.

Luc az oldalára hanyatlott. Nem élvezett el, ahogy Rose sem. Ez alig volt szex. A férfi szinte azonnal elaludt, Rose pedig felkelt, hogy megmosakodjon. A fürdőszobában ismét meglepte a tükörképe. De ezúttal nem a ráncain bánkódott. Épp ellenkezőleg, megdöbbenette, hogy ilyen elevenen, szilárdan tartja magát a múltó idő ellenében, és még mindig gyönyörű, hiába nyomasztja a napok súlya. Egy ideig figyelte magát, ezernyi részlet mutatta, milyen gondosan ápolja a testét, milyen kihívó a körme,

a kihúzott ajka, hogy körömszakadtáig kapaszkodik a létezésbe a pasi ellenére, aki nem érdemelte meg őt.

Egész életét végigkísérték hát a férfiak, hogy legyen kire eltékozolnia magát. Haverokra, akik rosszul ismerték, egy férjre, akivel veszekedhetett, gyerekekre, akikről álmatlan éjszakákat kapott, főnökökre, akik a szavába vágtak, nehézkes kollégákra, hazugokra és félénkekre, egyéjszakás kalandokra és ágyban töltött vasárnapokra, fiúk sorára, akik a közönsége és a korlátai voltak. Az ő szerelmüket, az ő védelmüket kereste. Szeretett volna elmenekülni előlük. De ez volt a drogja, ott volt a bőrre alatt ez a szervesen beágyazódott boldogtalanság. És most hatalmas szomorúság kerítette hatalmába.

Az ajtó túloldalán látni vélte Lucöt, aki aludt, már idős volt. Hallani vélte a férfi egyenletes lélegzését, és haragudott érte, hogy ilyen szomorúan pocskolják el az utolsó tüzüket. Egy nap nem marad más a tükörben, csak a halál ígérete és a bánat, hogy nem tudta kiélvezni az életét. Eből az ezernyi kudarcból egyetlen következtetést vont le. Azt a rengeteg férfit nem kellett volna annyira szeretnie.

Kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, hogy visszamenjen a hálószobába. Ki akarta használni, amíg Luc alszik, hogy összepakolja a táskáját, és lelépjen. Legrosszabb esetben, ha a férfi felébredne, ő lármát csap, és a szállodai személyzet a segítségére siet. A mámoros örömtől és a rettegetéstől remegett a keze, de meg volt győződve arról, hogy ez az ötcsillagos intézmény a választékos modorával, személyre szabott kiszolgálásával, a csillárok és az idilli jelenetek eszményi védelmével csálthatatlan mentőövet nyújt neki.

Egy ilyen környezetben lehetetlen volt az erőszak, a revolver felesleges, ő megmenekült.

Nem jutott tovább a gondolataiban. Két 38-as golyó hatolt át a mellkasán, a lövés átlukasztotta az aortát és a szívet, vért és húst, porrá zúzott csontot permetezett ki, beszennyezve a fehér szőnyeget, a bársonyos fényű, zöld tapétát.

Luc kinyújtott karral, pisztollyal a kezében most tisztult meg ötvenévnyi hallgatástól. A tekintetében valami féle folyékony csillogás beszélt helyette. Nem kellett más magyarázat.

WAGNER BÍRÓ

I.

Ez az a város, amely fényt gyűjt a messzeség mélyén. Vannak itt fabódék és gyerekek, akik sírnak, mert le kell szállniuk a körhintáról. A hőmérséklet nulla fok alá süllyedt, és a járókelők egymás karjába kapaszkodva sétálnak, hogy átmelegedjenek. A kis bódékban, amelyekből elektromos áram zizeg rájuk, állig beburkolózott idénymunkások árulnak gyapjúsapkákat, kolbászt és fajtékokat (amelyek csak a szülőknek tetszenek), kézműves ékszereket meg forralt bort.

A bíró éppen a forralt bor miatt érkezett. Miközben rágyújtott a tizenötödik letépett szűrőjű cigarettájára, arra gondolt, hogy akár meg is ihatna egy pohárával. Senki

sem várta, és az otthoni hűtő üres volt. Egyedül volt, egy Manurhin pisztollyal a zsebében.

– Legyen szíves – mondta, a magasba emelve a műanyag poharat.

A hangja tompán rezgett, rekedtesen, barnán, fásult arcán úgy perzselt a lomha szemhéj és az erős karikák közé rekesztett pupilla, akár egy tetőablakon átszűrődő gyertyaláng. Az árus, egy fiatal, turista kinézetű fickó merített a jókora bádorfazékból, amelyből fahéj és erdei gyümölcsök illata áradt.

– Felírjam?

A bíró megmarkolta a poharát, és azt mondta, igen, az jó lesz. Súlyos testén gyapjából és kasmírból készült felöltő feszült, amely már nem volt igazán kényelmes. Ujján és szakállán sárga nyomokat hagyott a nikotin. Napi két doboznál tartott. Amikor a terrorelhárításnál dolgozott, négyet is elszívott. De azért akkoriban kevesebbet ivott.

Felemelte a poharát, és a lambériázott pulton könyöklő többi vendég koccintott vele. Túl sokat dohányzik, mondta neki egyszer Simone Kléber azzal a különös, andalúziai kutyás tekintetével, a szemgolyója, mint egy tojás. Mostanra a nő már biztosan szabadult a börtönből; az egész ügy annyira régen történt, több mint huszonöt éve. Hogy feldarabolta-e a férjét vagy sem, annak már semmi jelentősége. És ha a bíró a tüdejére gondolt, amely a több évtizedes dohányzás dacára makkegészséges volt – az orvosa alig hitt a szemének –, csak még morózusabbá vált. Embertelen ennyire unatkozni.

Az ünnepek legalább némi változatosságot jelentettek. Elmélázhatott az utcán nyüzsgő, alkoholtól zárkózott, mélabús és türelmes embereken. A magány eltompult a kirakatok vakító fényében, a villanykörték özönében, a felvételnél szóló dalocskák és az emberek forgatagában.

Beleslukkolt a cigarettájába, hunyorgott, majd a markába köhögött. Vastag ujjai között szinte eltűnt a csikk. Régebben gyakran előfordult, hogy a karácsonyestét az irodában töltötte. Amikor a Guy Lorge-ügyben nyomozott, még rendezett is egy meghitt kis bulit a zsarukkal és a bírósági tisztviselőkkel, egy rekesz Mumm-mal és a Dalloyau-ból hozatott quiche-ekkel. Hiányzott neki az az időszak, a hajtóvadással járó megszállottság azokban a hatalmas, lepukkant köztársasági épületekben, a Palaisban, a 36-ban*, a jövés-menés, amely ösvényt vájt a linóleumba az elszürkült festményekkel szegélyezett folyosókon, a zárt ajtók mögötti heves viták, a sörök és a futtában befalt uzsonnák, a rengeteg önként vállalt túlóra, aztán azok az összeroppant fickók, azok a lidérces baklövések. A legvégén a bíró behívatta az áldozatok családját szombat délelőttre. Nem kért elnézést; arra kérte őket, hogy bocsássanak meg neki.

Forralt borát szürcsölve, szórakozottan babrálta a revolvert a zsebében. A fegyver állandó társa volt, amióta megszüntették a személyi védelmét. A másik zsebében rezegni kezdett egy apró Nokia. A húga hívta. Üzenetet küldött neki, hogy ne feledkezzen meg a borról. Kifizette

* Palais de Justice (Igazságügyi Palota); Orfèvres rakpart 36. (a párizsi rendőrprefektúra regionális bűnügyi osztályának székhelye 2017-ig).

a számlát, búcsút intett, és elindult. A többiek felismerték, és a háta mögött felemlegették Simone Klébert és a feldarabolt férjét.

– Legmélyebb tisztelem, bíró úr – köszöntötte csipkelődve a pénztárgép mögött álló, vörös hajú férfi.

Colmarban alig ismert valakit, de ha volt cimborája, az a borkereskedő volt. Ez utóbbi, aki éppen végzett egy babakocsival és arany hitelkártyával felszerelkezett, fiatal pár kiszolgálásával, megkérdezte, mit szeretne.

– A húgoméknál töltöm a karácsonyestét.

– Azt a...

– Ja.

A többi vásárló, aki már egy ideje sorban állt, halkán morgolódott az újonnan érkezett soron kívüli kiszolgálása miatt.

– Milyen ételhez? – kérdezte a borkereskedő.

– Nézd, fogalmam sincs. Hozz nekem vörösborot és pezsgőt.

– Betesszük a kocsidba, ha szeretnéd.

– Jó, legyen, legalább nem töröm ki a nyakam a lépcsőn.

A borkereskedő és a bíró ugyanabban a mélygarázsban parkolt, és a bíró tekintélyt parancsoló Mercedes 500 E-je, egy metálszürke cirkáló, pofás kis ablaktörlőkkel a fényszórók előtt, ritkán volt lezárva.

– Nesze, és adj egy palackkal abból a cuccból is.

A bíró az Islay whiskys polcra mutatott, ahonnan a borkereskedő egy tizenöt éves Laphroaiget választott.

– Ajándék.

A bíró mosolyogva vette át az üveget.

– Boldog karácsonyt.

– Köszí, viszont.

Hogy hazajusson, a bírónak minden alkalommal meg kellett birkóznia három emelettel, a régi lépcsőkkel, a kortól ragadós korláttal, a nyikorgó fával és a légszomjjal. A lakást 350 000 frankért vette alku nélkül, mert tetszett neki, mennyire világos, szerette a magas, boltíves ablakokat, és hogy senki sem lát be. Miután felakasztotta a kabátját a fogasra, egy darabig bóklászott a visszhangos szobákban; minden sarokban kartondobozok tornyosultak. Talált egy poharat a konyhában, majd a szobájába ment, és az ágyra huppant. Még maradt ideje meginni két whiskyt, mielőtt elszunyókált volna egy sorozaton, amelyben John Goodman kiakadt az árvíz miatt, merthogy New Orleans soha többé nem lesz már a régi. Két órával később lepedékes szájjal, fejfájással ébredt, a számítógépe a padlón. A rohadt életbe, elkésett. Ráadásul a húga meghívta a plébánost. A húga már csak ilyen volt.

A Mulhouse felé vezető A35-ös autópálya a végtelenbe nyúlt, mint egy folyam, közvilágítás semmi; este kilencre járt, és a Mercedes körülbelül száz kilométer/órával hajózott. A Radio Classique a *Leningrádi szimfóniát* sugározta, különös műsor egy karácsonyestén. A bíró, akinek csaknem leragadt a szeme, felhangosította, és rágyújtott egy újabb cigarettára. Mivel a doboz kiürült, összegyűrte, és a padlóra dobta a többi közé. Hatalmas marka a kormánykeréken, a cigaretta a mutató- és középső ujjá közé szorítva, körülötte teljes sötétség. A bíró meleg kabátjába

burkolózva ráhagyta magát az autóra, talán kissé a védőkorlát felé húzódva.

Amint lehajtott a 19-es kijáratnál, két lilás fénycsóvára figyelt fel a visszapillantó tükörben. A fény hamarosan betöltötte az egész látóterét, annyira, hogy a fejét is le kellett hajtania, hogy ne vakítsa el teljesen. Nem tudta kivenni sem a járművet, sem annak utasait. Csak a motorháztető alatti tompa zúgás maradt, ami követte. Lassított, hogy jobban lássa. A mögötte haladó jármű ugyancsak lelassított, majd felkapcsolta a reflektorokat. A bíró arra gondolt, kész, most jött el az idő. Kivette a zsebéből a Manurhint, és az ölébe tette; hatlövetű, .38 Special kaliber. A biztonság kedvéért engedélyezték neki. Amióta a prefektus meggyilkolása ügyében indított nyomozást vezetett, állandóan jöttek a levelek. Proprianóban, Bastiában, de még olyan falvakban is, ahol két fogatlan aggastyánon és egy félőrült pásztoron kívül nem maradt senki, a falakon ott virított a neve a halálos fenyegetésekkel. Salapieri özvegye megesküdött rá, hogy kicsinálják, a korzikaiak pedig mindig betartják, amit ígérnek. Hát eljött az idő. Félt, mégis szinte megkönnyebbült.

Tovább csökkentette a sebességet ötven kilométer per órára, üldözője pedig balra húzódott, hogy egy magasságba kerüljön vele. A bíró alig látott. Megragadta a Manurhint, és egy arcot próbált kivenni a sötétségben, vagy talán egy tükörképet. De a jármű sötét tömege csikorgó fogaskerekekkel megelőzte, majd húsz méterrel előrébb keresztbe állt az úton. Egy rendszámárta nélküli Honda Prelude volt, vásári narancssárga, 18 colos felnikkel.

Egyértelmű, hogy nem a korzikaiak stílusa. A bíró megállította a Mercedest, elengedte a fegyvert, hogy hátra menetbe kapcsoljon, de a Prelude-ből máris kiugrott egy megtermett fickó. A háta mögött pislogó vészvillogók ellenére a bíró azonnal meglátta, hogy a férfi egy duplacsövű sörösés puskát markol, amellyel már célba is vette. Így hát feladta, hogy hátratulasson. A puskás férfi porvédő maszkot, narancssárga bélésű köpenyt, nadrágtartót és túl szűk pólót viselt, amelyet szinte szétfeszített jókora pocakja.

– A kezed! Látni akarom a kezedet! – mondta.

Mivel a bíró habozott, a férfi odasietett, meglepő könnyedséggel a Mercedes motorházának tetején termett, majd a fegyver dupla csövével a fényszóróra csapott. A bíró felemelte a kezét. Izzadt; a mellkasát öklömnyi gombóc szorította. Aztán feltűnt egy másik alak is. Egy baseballsapkás, szemlátomást jóval fiatalabb kölyök, gyanús, sűrű sebészmaszk mögé rejtett arccal, mintha a gettóból szalajtották volna, és meglehetősen tétova léptekkel tartott feléjük.

– Csipkedd már magad! – mondta neki a puskás férfi.

Erre a kölyök gyorsan kinyitotta a kocsiajtót a bíró oldalán, miközben a másik továbbra is gondosan szemmel tartotta, a Mercedes motorházteteje behorpadt a súlya alatt.

– Ide a lével!

A bíró átkutatta a zsebeit, és átadta a pénztárcáját a baseballsapkás fiúnak, aki feljebb rántotta túl bő farmerjét, majd elvette a pénzt: három húszas és egy tízes bankjegyet, aztán a tárcát az útra dobta.

– És a többi?

– Nincs nálam semmi több – mondta a bíró.

– Egy Mercedessel? Hülyének nézel?

– 92-es évjárat, srácok ...

A sapkás fiú a társához fordult:

– Mit csináljunk?

– Motozd meg.

– Gyere, húzzunk innen!

– Motozd már meg!

Egy sóhaj, aztán a kölyök hozzálátott, és azonnal megtalálta a revolvert.

– Hé!

A csövénél tartva megfogta a pisztolyt, és odamutatta a haverjának, aki azt mormolta, hogy a kurva életbe.

– És most? Mi legyen?

– Lelépünk.

A két fickó hátrált, nem túl ráérősen, de nem is nagyon sietve. Otthonos terepen mozogtak, és ez meg is látszott rajtuk.

– Várjanak ... !

A bíró hirtelen begurult. Eszébe jutott egy fiatal zsaru a strasbourgi SRPJ-től*, aki „elhagyta” a szolgálati fegyverét, és ezzel elérte, hogy egész pályafutása során cikizzék, és kegyetlenül gúnyolódjanak rajta.

– Várjanak ... Ez rendőrségi fegyver. Nem vehetik el csak úgy!

* Service régional de police judiciaire (Igazságügyi Rendőrség Területi Osztálya)

A puskás férfi válaszra sem méltatta, a másik csak vállat vont. Elnézve a támadó szájalmas, szinte szétfolyó alakját, keskeny vállát meg a karján lógó, jókora mordályt, a bírót csaknem elöntötte a keserűség. Támadói végül visszaültek a Prelude-be, amely egy elegáns kanyar után eltűnt, két piros pontot hagyva maga után.

Utólag visszagondolva, a bíró úgy vélte, hogy a két kis seggfej meglepően udvarias volt.

2.

Johann, mint minden reggel, négyesével szedte lefelé a lépcsőt, a rohanás dübörgése visszhangzott az egész viskóban.

– Ajjaj! – nyögte a nagymama, aki rosszul bírta a lármát, és még rosszabbul, ahogy a fiú kisgatyában beront a konyhába.

A fiú gyors puszit nyomott az arcára, miközben kitöltötte a forró kávét a nevével díszített bögrébe.

– Jól aludtál? – kérdezte az asszony erős elzászi akcentussal.

A fiú nem válaszolt. Szemét a mobiljára szegezte, és hangosan szürcsölve a kávéját, máris az éjszaka érkezett

üzeneteket böngészte, aztán vetett egy pillantást a Facebookra, a *lequipe.fr*-re meg a Betdicre, ahol 50 euróval fogadott egy tökre ismeretlen cseh és egy kiemelt játékos teniszeccsére. A meccs Bruneiben zajlott, a magasan kiemelt játékos valószínűleg leszarta, főleg, hogy a következő héten egy fontosabb versenyen indult: a fiú a csehre fogadott.

– A kávém legalább ízlik?

Johann rámosolygott az öregasszonyra, aki virágos ott-honkában volt, ami szabadon hagyta csupasz karját. Az asszony négy cukrot tett a kávéjába; nem ártott egy kicsit kényeztetni a fiút. A gyerek jókedvű volt ma reggel. Amikor kitérte az ablaktáblákat, hét kamiont számolt meg a szemközti autós vendéglő parkolójában. Ez jó jel volt. Rollo szerint elég lökött ezekkel a babonákkal. „Ha befut ide egy Total tartálykocsi, akkor Virginia járni fog velem.” A csajnak, aki a tesitanár lánya, mogyoróbarna volt a szeme, és egy hieroglifát tetováltatott a tarkójára. Johann olyankor látta, ha suliba ment, ami – lássuk be – nem túl gyakran fordult elő. Az apja valószínűleg a kedvenc dohányáról nevezte el a lányát.

Ami Johannt illeti, ő nem ismerte az apját. Az anyja pedig Cannes-ban élt. Ünnepeken és születésnapokon képeslapokat küldött neki, amelyeket a fiú a kéglije falára tűzött a hatalmas benzinzabálókról készült poszterek közé. A Földközi-tengert, a kaszinót és a Fesztiválpalotát ábrázolták; egyszer majd elmegy oda. A régi Mario Bros. játékkazetta tokjában őrzött, erre a célra szánt bankjegyeket egyre vastagodott. Esténként újra meg újra

átszámolta a bankókat. Már háromezer-kétszázötvennél tartott. Igen, elmegy a tengerhez és a fogorvoshoz is, mert pillanatnyilag a világerért sem mert Virginiára mosolyogni. Alapvetően a suska volt a kulcsa minden problémájának, ahogy mindenki másnál. Amúgy a lóvéügy volt a magyarázata annak is, hogy Rollo és ő miért találták ki, hogy körülnézzenek a Sainte-Croix-i autóspihenőben. Az egyik szombat délután kezdődött, amikor halálra unták magukat. Éppen elszívták a napi első spanglit, és teniszmeccset nyomattak a játékkonzolon, amikor Rollo közölte, hogy a töke tele van.

– Akkor mi legyen? – kérdezte Johann a kinyitható kanapéágyra heveredve.

A haverja csak fújta egyet, aztán bekapcsolta a hifit, hogy Radioheadet hallgasson, ami sosem volt jó jel. Rollóra időnként, általában teljesen váratlanul, rátört a bluest-kell-hallgatni roham, ilyenkor minden ok nélkül elborult, tökre kikészült, és rohadtul begurult.

– Akkor csak húzzunk be a városba.

– Minek?

– Vagy játsszunk mást?

– Ne.

A két haver egyre lejjebb csúszott a gödörbe, szívtak még néhány spanglit, megittak pár dobozos sört, majd Rollo előkotort némi Mollyt*. Többnyire csak árulta. Az ő helyzetükben az effajta serkentőszerek ellenjavalltak

* Az MDMA (Ecstasy) egyik változata, szintetikus stimuláns és hallucinogén szer.

voltak. De most az egyszer magasról tettek a szabályokra, és mindketten bevettek fél tasakkal. És ezzel kezdődött az agyrém.

– Mi lenne, ha kocsikáznánk egy kicsit? – vetette fel Rollo.

Az ötlet meglehetősen meghökkentő volt, mivel nem volt autója, de már jogsija sem. Ezt Johann meg is jegyezte, miközben levette a melegítőjét, pokoli melege volt benne.

– Nálam van a Prelude.

– Ne már!

A szóban forgó Prelude Rollo egyik unokatestvéréé volt, aki nemrégiben kapott hat hónapnyi börtönbüntetést valami homályos kábítószerügy miatt, megfejelve azzal, hogy szögekkel kivert csákánynyeleket találtak a csomagtartójában Schiltigheim külvárosában. Őszintén szólva, a legtöbb problémáját ennek az elképesztő verdának köszönhette, ami szuper volt, mint egy jól felszerelt konyha, fehér bőrülésekkel és akár 156 decibelre is képes hangszórókkal. Egy vagyont perkált ki érte, irigykedtek rá az egész területben, és óhatatlanul felkeltette a vámosságok és a csendőrök figyelmét, akik a rikító narancssárga kaszni miatt könnyen kiszúrták az óvatlan kis simlist.

Mielőtt kiléptek volna a lakásból, Rollo kinyitotta a bejáratnál álló szekrényt, és elővett egy vadászpuskát, egy szuper, duplacsövű Marocchit.

– Mi a fenét művelsz? – cidrizett Johann, a szemöldöke összerándult.

– Nyugi. Csak lövöldözünk egy kicsit az erdőben.

Végül megelégedtek annyival, hogy csak furikáztak, amerre láttak, a végtelenbe nyúló másodrendű utak megszedítették őket. Egyszer csak Rollo megállt pisilni, és Johann átvehette a kormányt. Az autópályára tévedtek, végül a Sainte-Croix-i autópihenőben kötöttek ki. Ez hírhedt baszóhelynek számított. Itt jöttek össze az értékesítési ügynökök, marketingmenedzserek, targoncavezetők és webdesignerek a Spanyolországból vagy Lengyelországból, Montaubanból vagy Le Havre-ből érkező teherautó-sofőrökkel. Az efféle találkahelyek nem voltak ritkák. Országszerte szinte mindenütt találni hasonlókat forgalomtól védett, lebetonozott terekkel és gyér aljnövényzettel, ahol a kulisszák mögött a kettős életet élő férfiak végre ledobták az álarcukat, egy fának dőlve futtában ölelkeztek, megjutalmazták magukat egy kis nyalánksággal, mielőtt visszatértek volna duplafenekű életükhöz.

Johann és Rollo lassítva hajtott át a parkolón a néhány lámpaoszlop foghíjas fényében, a felsorakozott teherautók fara mögött, és egy Madonna-technoremixet kóstolgattak, amely fémesen csengett a fülükben és fémes ízt hagyott a nyelvükön. Látták, amint elmegy mellettük egy Darcy furgon, minden lámpája leoltva, oda nem illő és kísérteties volt, a kormánynál egy fickóval, aki az arcát legyezőként széttárt ujjjaival próbálta eltakarni. Értetlenül bámulták a fura járművet. A Molly továbbra is dolgozott bennük, szétfeszítette őket az energia. Rollo egyszer csak letekerte az utasoldali ablakot, hogy a puskával az ürességbe célozzon. Aztán minden álomszerű lassúsággal, zökkenő nélkül zajlott le: egy sofőr kiszállt a kamionjából, felemelte

a kezét, és Rollo odarohant hozzá a puskával a kezében. A teherautó-sofőr tárcája mintegy varázsütésre a markában termett. Minden tökéletesen magától értetődőnek tűnt, semmi erőfeszítés, semmi kockázat, tíz perc alatt nyúltak le kétszázötven pénzt. Persze kézenfekvőnek látszott, hogy megismételjék a dolgot, főként mivel az erre felé kolbászoló pasik biztosan nem fordulnak a zsarukhoz. Így hát több hasonló rajtaütést is végrehajtottak, mindig a Prelude-del, szinte mindig betépve. A Földközi-tenger hamarosan már nem is tűnt olyan távolinak.

Amikor a nagypapa előbújt a klotyóról az újsággal, Johann mindjárt látta, hogy rotyyon van. A srác félbehagyta a Candy Crush-t, és megkérdezte, jól van-e, de az öreg meg sem hallotta. Hitetlenül és zaklatottan csóválta a fejét, mintha valami ostoba balesettel, szívszorító felfordulással szembesült volna.

Amióta magas körökben úgy döntöttek, hogy Alsace-t, Lotaringiát és Champagne-t egyetlen nagy régióvá vonják össze, szegény feje folyton találgatásokba bonyolódott. Ráadásul a helyi újságban is kiemelt helyet biztosítottak ennek az előre beharangozott szerencsétlenségnek. Még a nagymama is, aki pedig többnyire békés volt, egyre növekvő aggodalommal figyelte ezeket a szomorú fejleményeket. Hiszen egy világ közeledett a végéhez, és annyit biztosra vehettek, hogy a fajok keveredéséből még soha nem sült ki semmi jó. A lotaringiaiak meg a champagne-iak persze nem voltak mind züllöttek és semmirevalók, de vajon ez elegendő ok arra, hogy tető alá hozzák

ezt a felhígítást, ezt az értelmetlen keveredést? Meg aztán a nőknek, a buziknak, az araboknak, az égvilágon minden alfajnak joga volt a büszkeséghez, a szokásaihoz és a testre szabott törvényekhez; kivéve a tisztességes embereket. Őket bizony összevonták. Legalábbis Johann családja így értelmezte a lejtmenetet, amelybe a korszak sülyedt. A nagyapja odáig ment, hogy a Citroën AX-ére felragasztott egy „El a kezekkel az én Elzászomtól!” matricát. Ennyire kiborította a dolog.

A nagymama bekapcsolta a rádiót, hogy feldobja a csapat hangulatát, és miközben Philippe Chatel az „*Imádlak, Lili*”-t fújta, Johann bekebelezett egy újabb kenyeret, aztán nyújtózott egyet, tátott szájjal, eltúlozva ásított, majd viszszaindult a szobájába.

– Hát az iskola? – kérdezte a nagymama.

De szombat reggel Johann-nak még a szokásosnál is kevesebb oka volt arra, hogy suliba menjen. Miután felöltözött, elővette az ágyrugók közé rejtett Manurhint, és a dereka mögé csúsztotta. Aztán letérdelt, és elmondott két miatyánkot. Megszokta, hogy mindennap imádkozzon reggel és este, hacsak nem volt túlságosan betépve, ami azért meglehetősen sűrűn előfordult. Imádkozott a nagyszüleiért, önmagáért, az anyjáért. Hiszen nemigen tehetett mást, mint hogy reménykedjen.

Ahogy felült a robogójára, éles fájdalom hasított belé az ágyéka táján, levette a pisztolyt az övéről, hogy a pufidzsekije zsebébe csúsztassa. Az azért jó kérdés, hogy csinálják a pasik a filmekben. Aztán hosszú gázfröccsökkel

bemelegítette a kis motort. Néhány srác a szemközti parkolóból feléje fordult, ő meg, csak hogy megmutassa nekik, kifogástalan félfordulattal kifarolt a kavicson, majd nyílegyenesen elszáguldott, a robogó hosszú, botrányosan éles sikolyt hallatott.

Csakhogy ennek a pánikszerű távozásnak nem volt semmi értelme, hiszen Johann-nak nem volt hová mennie, és nemigen volt kedve Rollóval találkozni. Amióta megkaparintották a fegyvert, Rollo fura lett. Tervezgetett, nagyralátó elképzeléseket dédelgetett, mindenféle ötletei támadtak. Mindenekelőtt meg akarta szerezni magának a Manurhint, és Johann, noha maga sem tudta, miért, érezte, hogy ez rossz ötlet. Mindenesetre ez a fegyver éket vert kettejük közé, és Johann meglehetősen sunyi módon került a barátját.

Így csak robogott céltalanul, amíg meg nem kellett állnia a Herssecker'snél, hogy tankoljon. Az egész kóceráj alig pár cuccból állt: egy előregyártott bódé a másodrendű út mellett, egy betontető, ami két kútoszlopot védett, amelyek nem fogadtak el bankkártyát, hátul egy szilárdabb építmény a javításokhoz. A Herssecker fiú éppen onnan jött ki, karján ócska, horpadt festékesdobozok. Johann és közte egy év különbség volt, és már óvodás koruk óta ismerték egymást. Köszöntek, és a másik megkérdezte, mi van vele.

– Semmi különös – mondta Johann, aki éppen teletöltötte a tankját.

– Jössz ma este?

– Még nem tudom.

– Virginia tutira ott lesz.

– Meg a pasija is.

– Naná.

Szombat esténként egy parkolóban, pár kilométerrel arrébb, néhány használaton kívüli raktárépület mögött gyűltek össze a környékbeli fiatalok, hogy sörözzenek és dajdajozzanak. Voltak hordozható tűzhelyek, a srácok játszották az agyukat, és csajoztak a csillagok alatt, amelyek olyan égboltot pötyözték, amelyet a városi fények soha nem érintettek.

– Mik ezek a vödrök? – kérdezte Johann, miközben visszaakasztotta a töltőpisztolyt.

A Herssecker fiú letette a cuccot a földre, és egy csavarhúzóval felfeszítette az egyik fedelet. Johann lehajolt, hogy megnézzé. Szénfekete olaj volt, egy környi éjszaka, amely lustán remegett a fémtartály falai között.

– Azért baromi szép, ugye?

– Komoly...

Olyan volt, mintha a dolgok vége, a színek mélypontja lenne.

Ezután Johann visszament az erdőbe, és el akarta sütni a fegyvert. De a várható hangos durranás, no meg a félelem miatt, hogy a cucc az arcába robban, lemondott a tervéről. Rollóval talán meg merte volna tenni. De ott, tők egyedül csak úgy tett, mintha lőne, a szájával mímelve a zajt. Ezután még több benzint pazarolt el Ingersheim és Turckheim között a kormányra görnyedve, és csak azért hajtott be a falvakba, hogy azonnal újra kilőjön teljes

sebességgel, kibírhatatlanul üvöltő motorral. Egy idő után mégis tele lett a töke, és elment csocsózni néhány haverral, akik mindig a Pique-Assiette-nél lógtak. Ha már ott volt, vett magának egy szendvicset meg egy kólát. A többiek cikizték a hidegtől vérvörös füle miatt. De jólesően elzsibbasztotta a kocsmá melege. Időről időre a puffikabát zsebébe csúsztatta a kezét, hogy megbizonyosodjon arról, megvan-e még a stukker. Aztán este hatkor beletörődött, hogy felkeresse Rollót.

A Prelude-ben a két fiú hagyta, hogy magukkal ragadják őket az átlátszó, egyértelmű decemberi éjszakához illő, szintetikus hangzású számok. Már jó ideje vezettek, mégsem bukkantak semmi érdemlegesre, de a csavargás nem volt rossz. Most az egyszer úgy tűnt, hogy Rollónak jó kedve van. Két fénycsóvára mutatott, amelyek az úton lejjebb kígyóztak.

– Ott! – mondta, és rátaposott a gázra.

Alig egy percbe telt, máris utolérték a szóban forgó kocsit, egy mocskos Range Rover, igazi vadászdzsipet. Benne két csevegő férfi.

– Lehet, hogy van fegyverük?

– Ugyan már, gyerünk!

Johann habozott. Leengedte az oldalsó ablakot, miközben Rollo tovább gyorsított.

– Kapd össze magad!

Amikor a terepjáró mellé érték, Johann kihajolt a leeresztett ablakon, kinyújtotta a karját, a fegyverrel egyenesen a sofőr fejére célozva. A sofőr meglepetten kitért,

majdnem nekiment a Prelude-nek, de egy-két másodpercnyi habozás után éles hang, egy szivattyú erősödő zaja hallatszott, és a Range Rover szó szerint faképnél hagyta őket.

– A kurva anyjukat!

– Hagyd a francba – húzta fel az ablakot Johann.

– Ezek a srácok dugig vannak pénzzel, messziről bűzlik!

De a terepjáró egérutat nyert, gyorsabb volt az emelkedőkön, és jobban bírta a kanyargós utat a Vogézek lábánál fekvő terepen.

– Hagyd a fenébe, már mondtam!

– Ja, amúgy se lenne más választásunk.

Így hát hazamentek, és Rollo nem hívta Johannt, hogy ugorjon fel egy italra vagy ilyesmi. Pedig szombat este volt. Beérték egy meglehetősen lanyha kézfogással, és Rollo úgy tett, mintha hazaindulna, majd hirtelen sarkon fordult.

– De tényleg, legyen nálam a stukker. Úgy jobb lesz.

Johann nem mozdult, konokul, állát felszegve állt, igazi baromarcú, amivel annyira kikészített másokat.

– Gyerünk – mondta Rollo, és megragadta a pufikabátba dugott karját. – Ide vele!

De Johann hallani sem akart róla. A másik megragadta a hajánál fogva. Egy kiáltás, zavart hadonászás, rekedtes zihálás, lélegzetük párája az utcai lámpa fényében, és Johann egyszerre három lépéssel hátrébb találta magát, fegyverrel a kezében. A két fiú egy pillanatig egymásra meredt, és Rollo felröhögött, mert Johann szeme bepárasodott, és mintha könnybe lábadt volna. De a Manurhin úrrá lett felettük a maga fémes közönyével.

– Ezt még megbánod! – mondta Rollo. – Takarodj, hülye kis pöcs ...

Johann figyelte, ahogy hazamegy, fel a lift nélküli kis lakásba a harmadikra, emeletről emeletre leste az alakját, a nappaliban gyúló fényt, a halogénlámpát a hálóban, aztán semmi. Még este tizenegy sem volt, mi a szart kezdjen magával? Persze, elmehetett volna a régi raktárak melletti parkolóba, hátha összefut Virginiával. Viszont a lány a pasijával lesz. Megint csak annyi jutna neki, hogy ócska sört igyon, közben a robogóján vacogjon a szemébe húzott csuklya alatt, szánalmasan és egyre dühösebben. A végén még verekedés lenne, fel akarnának gyújtani ezt-azt, és máris vége az estének, aztán a vasárnap még szarabb lesz. Annyi biztos, hogy az ember nem mindennap röhögi magát halálra.

Megszokásból a telefonjára pillantott. Se SMS, sem e-mail, csak egy privát üzenet a Facebookon. Megnyitotta a Messengert.

„Azt hiszem, szerencsétlen módon ott felejtettem egy .38-as kaliberű Manurhint az autójában. Kérem, haladéktalanul juttassa vissza hozzám, különben kénytelen leszek felhívni a nagyszüleit és a rendőrséget. Csak az érdekesség kedvéért, nem árt, ha tudja, hogy huszonöt évig voltam vizsgálóbíró. Őszinte híve, GW.”

Johann érezte, hogy a hőmérséklete két fokkal feljebb szökik. Motyogni kezdett, a kurva életbe, édes istenem, a kurva életbe! Hogy levezesse a hirtelen támadt stresszt, visszaírt:

„Nem nekem szól.”

Ez volt az első baromság, ami eszébe jutott; tényleg baromság volt.

Látta, hogy a bíró már írja is a választ. Három betű jelent meg a képernyőn:

LOL.

3.

A bíró derűsen püfölte a billentyűzetet a nappalijában, ahonnan az egész kis nyomozást vezette alsógatyában, cigarettával a szájában, alig-alig szakítva időt az étkezésre, de vedelt, mint a gödény.

A nyomozás abból a rikító autóból indult ki, amelyet egy tuningrajongó blogján szúrt ki. Egyik szál a másikhoz vezetett, végül rábukkant a Facebookon a két srácra, akik kirabolták. Utóbbiak a legcsekélyebb szégyenérzet nélkül pózoltak az autó mellett, amelynek a tulajdonosát egyébként ideiglenesen kivonták a forgalomból. Kiderítette, hogy rajta kívül mások is ráfáztak az akcióikra, ami nem tántorította el a két jómadarat attól, hogy a neten

parádézzanak, ráadásul fedetlen arccal. Elnézve őket, az emberben óhatatlanul felmerült, mi vezérelheti őket, a vakmerőség vagy a meggondolatlanság, hacsak nem az, hogy ennyire hülyék.

És noha a bíró őrizkedett a túlon túl kézenfekvő feltételezésektől, mégsem zárhatta ki ezt a lehetőséget. Egyik profiltól a másikig szörfözve egy rakás hasonló kölyköt fedezett fel, szemlátomást aluliskolázott srácokat, mind motorral, a hajuk oldalt felnyírva, olyan szókinccsel, amelyet addig nem ismert. Volt, hogy órákba telt, mire megértette egy-egy szó jelentését. És ezek a kölykök megállás nélkül fotózták egymást, kettesével-hármasával, felülnézetből, a fiúk összeráncolt homlokkal, gyakran félmeztelenül, (valószínűleg játék) fegyverrel, kezükben egy üveg piával, a lányok pedig beérték annyival, hogy csücsörítve, nyelvet nyújtva „fuck”-ot mutassanak a kamerának. Ebben a kis világban a helyesírás, a szemérem, a tisztesség minden jel szerint belső törvényeknek engedelmeskedett. Nem is beszélve a magamutogatásról, arról, hogy közszemlére teszik a bugyigumijukat, ami a bírót némi óvatosságra intette.

Egy idő után végül mégis megragadták ezek a sajátos szokások, vagy mindenesetre – mint egy néprajzkutatót – érdekelni kezdték, és elmélyülten vizsgálta ezeket az elképesztő életeket, ahol az emberek túltuningolt autókért és utcai harcos videókért rajongtak, de azért folyton kismacsok vagy szívét formázó kezekről készült képeket posztoltak. Órákig elnézegette ezeket a kaszkadőrmutatványokról, füvezésről, üldözésekről és rablásokról szóló

felvételeket, amelyeket biztonsági kamerák rögzítettek, nem is beszélve a bikinis lányokról és az olyan ihletett mantrákról, mint az „Ami nem öl meg...”.

De túl a gunyoros lenézésen, amit ez a meglehetősen kezdetleges kirakodóvásár kiválthatott, végül egy komorabb gondolat ragadta el, mert ha alaposabban szemügyre vette ezeket a kölyköket, megsejtette a jövőjüket, a megkurtított tanulmányokat, kudarcba fulladt életpályákat, nehezen kezelhető bankárokat, a soha véget nem érő eltompulást.

A kölykök közül különösen Johann érintette meg feltétlen odaadásával, ügyetlen ügybuzgalmával, aki ugyanakkor mutatott némi óvatosságot is, ami már-már megfontoltságnak tűnt. Például, mint minden haverja, ő is megváltoztatta a profilképét a *Charlie Hebdo*-mészárlás idején. Később még egy videót is posztolt a *Marseillaise*-ről, háttérben a trikolórral. De egészen más volt, mint a többiek, akik nyíltan és gátlástalanul odatették magukat, különösen egy bizonyos Rollo, aki igen szabadszájúan nyilatkozott a dzsihádisták fenyegetés elhárításához szükséges intézkedésekről. Ő volt a dagi fickó a puskával. Johann hűségesen lájkolta az összes kitett posztját, de a kommentekben csupán célzásokra szorítkozott, néhány vicces és lényegtelen, röhgő hangulatjel mögé rejtőzve. Éppen ezért döntött úgy a bíró, hogy inkább vele veszi fel a kapcsolatot, mint a cimborájával. Simulékonyabbnak tűnt, de értelmesebbnek is. Ez kétségtelenül csupán előítélet volt.

Miután leírta a LOL-t, tovább akarta ütni a vasat, és folytatta: „500 euró jutalom.”

És nagy buzgalmában óvatlanul megadta a címét. Johann azonnal kijelentkezett.

A bíró ennek ellenére továbbra is bizakodott. És tulajdonképpen kedvére volt, hogy ez az ügy felborzolta a hétköznapiok felszínét. Felnézett a képernyőről, elnyomta a cigarettáját, és szemügyre vette az otthonában uralkodó kuplerájt. Nem izgatta. Ellenkezőleg, a rendetlenség épp olyan társaság volt, mint bármi más, és még odáig is elment, hogy arra utasította a takarítónőjét, ne nagyon igyekezzen felszámolni.

Könnyű szívvel és furcsán felvidulva úgy döntött, sétálni megy, hogy kinyújtóztassa a lábát. Lezuhanyozott, tiszta inget vett fel, és a kabátjába bújt. Odakint koromsötét volt, és Colmar ebben az évszakban leginkább egy Disney-falura hasonlított. A bíró fürgén nekiindult zsebre vágott kézzel, szája sarkában az elmaradhatatlan bagóval. A hidegtől nedves szemében titkos ujjongás ragyogott. Még egy kitérőt is megengedett magának a Petite Venise felé. Ott vette észre, hogy éhes, és elindult keresni valami vacsorázóhelyet.

Szerencsére akadt még néhány étterem, ahonnan bársony és sárgaréz meleg fénye áradt a kövezetre. Ment egyiktől a másikig az étlapokat gusztálva, lazán és ingyenc reményekkel telve. Éppen egy sertéslábáról és házi pitétéről híres söröző előtt kötött ki, amikor harsány kiabálásra figyelt fel. Az ablakhoz sietett, és látta, hogy odabenn két

férfi, az egyik állt, a másik mintha fel akart volna állni, németül balhézott egymással azon, hogy kit illet az asztal. A vendégsereg többi tagja moccanni sem mert, várta, mi sül ki ebből, és meredt szemmel bámulták az ígéretes veszekedést. De az egyik sarokban egy idős úr, jókora fehér szalvétával a nyakában rendületlenül, jó étvággal evett tovább. Előtte a késsel díszített tányér, az ezüst evőeszközök, az aszalterítő súlyos drapériája, a gazdagon csillogó rézserpenyő és a gömbölydeden fénylő pohara, amelyben gránátvörös árnyalatokban megcsillanó bor szunnyadt, némileg emlékeztetett valamelyik flamand csendéletre, amelyen a téma kárpótol a földi viszontagságokért. A bíró, akit mindez elbűvölt, újabb cigarettát biggyesztett az ajkai közé, és várta a folytatást. Újabb kiáltások, törött tányér zaja, majd odarohantak a pincérek. A meglepett öregember rövid időre felnézett a tányérjáról, aztán megigazította a füle mögött a hallókészüléket, mielőtt végtelen nyugalommal folytatta volna a vacsoráját. Több se kellett a bíró meggyőzéséhez: belökte a nagyhírű intézmény ajtaját, és buggyantott tojást rendelt vörösboros mártásban, amit rengeteg kenyérrel, mohón behabzsolt. Észre sem vette azt a fekete hajú férfit, aki az otthonától kezdve a nyomában volt, most pedig lecövekelt az árkádok alatt, és onnan leste őt dideregve.

Két nappal később, december 31-én a bíró végre üzenetet kapott Johanntól.

„Mondja meg a zsaruinak, hogy húzzanak el.”

Meglepetten az ablakhoz lépett, és szemügre vette a járókelőket a szemközti utcán. Kevesen voltak, és minden teljesen normálisnak tűnt.

„Miféle zsaruk?” – írta.

De az üzenete válasz nélkül maradt. Legalább igyekezett megjegyezni a háza előtt parkoló autókat, mert noha eléggé valószínűtlennek látszott, hogy a rendőrség érdeklődne iránta, az sem volt kizárt, hogy megfigyelés alatt áll.

Johann egész nap nem jelentkezett újra, és a bíró az ágyában olvasgatva ütötte el az időt, egyszer-egyszer felkelt, hogy gyors pillantást vessen az utcára. Így gyűjtött rá huszonöt cigarettára és ürített ki fél palack fehérbort, ami még mindig józan megfontoltságról árulkodott. Amikor leszállt az este, megállapította, hogy mindössze három autó parkolt ott egész nap. Feljegyezte a modelleket és a rendszámokat, majd elment ezt-azt bevásárolni az agglényként töltött szilveszterre. A sarki fűszeresnél vett néhány lasagnét és egy üveg Valpolicellát, majd hazatérve újra kedve támadt megnézni a *Jeremiah Johnstont*^{*}, meg is tette, és az üveg vörös is illett hozzá. Mielőtt lefeküdt volna, még vetett kintre egy utolsó pillantást. Semmi sem mozgott. Egy ideig az ablaknál állt, és dohányzott a csípős esti levegőben. Kívülről nézve a cigi parázsló foltja könnyű célpontot jelentett. Megvárta az éjfél, és lefeküdt aludni.

* Sydney Pollack 1972-es amerikai westernfilmje Robert Redforddal a főszerepben.

Másnapra a három autó eltűnt.

A bíró dohogva, szakállát vakargatva indult a konyhába, hogy megreggelizzen, de abban a pillanatban, amikor bekapcsolta kiszolgált Seb kávéfőzőjét, csengettek. Fürdőköpenyben, mezítláb sietett ajtót nyitni, és szembetalálta magát Johannel: kócos haj, szinte észrevehetetlenül keskeny ajkak, amúgy jó vonalú állkapocs, a hidegtől kivörösödött orr és fülek. Újév napja volt.

– Hát itt vagy? – vetette oda a bíró.

A fiatal fiú felemelte a kezében tartott műanyag szatyrot. Benne, semmi kétség, a Manurhin súlyos tömbje.

– Jól tetted, hogy eljöttél. Na, gyere be.

De a fiú maradt, ahol volt. Kicsit odébb békésen kotyogott a kávéfőző, és a forró kávé illata lassacskán betöltötte a lakást.

– Mondom, hogy gyere be – ismételte a bíró. – Mindjárt előszedem a pénzed.

Azzal az íróasztalához lépett, hogy eltegye a stukkert, és elővegye a pénzt. Amikor visszaért, látogatója már az előszobában várta. Gondosan becsukta maga mögött az ajtót, és zsebre dugott kézzel vizslatott körbe.

– Mostanában költöztek?

– Nem. A kupi miatt kérdezd?

A fiú kurta biccentéssel erősítette meg.

– Mindenesetre a maga zsarui nem túl körültekintők.

– Milyen zsarukról beszélsz?

– A BMW-s fazonról.

Előző este a bíró valóban kiszúrta a gyanús kocsik között egy 5-ös BMW-t is. De amikor elment vásárolni, nem

látott benne senkit. Mindenesetre örült, hogy újra a keze ügyében tudhatta a fegyverét.

– Miféle fazon volt?

– Mit tudom én – felelte Johann. – Mint egy zsarú vagy olyasmi.

– Szerintem inkább korzikai típus.

A bíró maga sem tudta, hogy ezt miért bökte ki, de az efféle vallomás aligha zavarta a látogatót, aki továbbra is csak bámészkodott. A bíró átadta neki az 500 eurót, a fiú pedig megköszönte.

– Ez a sok könyv mind a magáé?

– Igen.

– Van egy pár.

Aztán elhallgattak. Johann már nem sietett annyira a távozással. A bíró nem bánta, hogy akadt némi társasága. Mindent összevéve, az egész elég jól alakult.

– Feljelenthettelek volna a rendőrségen.

– Tudom.

– És most mihez kezdesz?

– Hogy érti?

– Te meg a haverod folytatjátok ezt a baromságot?

Johann vállat vont, és a kijárat felé lépett.

– Várj csak ...

– Mennem kell.

– Tudod, hogy ezért évekre börtönbe kerülhetsz?

– Na és?

– Na és? Talán kezdhethnél valami mást is az életeddel.

– Hát maga? – felelt a kölyök.

A visszavágás célba talált, a bíró hirtelenjében nem is tudta, mit feleljen, de tetszett neki ez a merészség.

– Na, én megyek – mondta a fiú.

– Nem kérsz előbb egy kis kávé?

– Nem, köszönöm.

Ennyi volt. Már nem volt mit mondaniuk egymásnak. A bíró kikísérte a lépcsőfeljáróig, kis ideig hallgatta a lépcsőházban dobogó lépteket. A fiú nem mondta, hogy vizontlátásra. A szomszéd ajtaja mögül a tévéből kihallatszott a *Radetzky-induló*.

4.

– Kérem a papírjait.

Johann a nagyanyjához fordult, aki már a táskájában kotorászott. Aznap a szebbik kabátját vette fel, noha pompás volt az idő. Mögötte a messze távolban elnyúló zöld vidék lágy dombjait meg-megcsillanó fények tarkították.

– Asszonyom, látnom kell a sofőr papírjait! – erősködött a csendőr.

A nagymama ennek ellenére a saját jogosítványát adta oda neki, meg az AX forgalmiját.

Ő és Johann akkor értek vissza a strasbourgi vizitről, a kardiológusánál jártak, és még mindig nagyon zaklatottak voltak. A szakorvos egy pillanatra játékból kikapcsolta

az idős hölgyet életben tartó akkumulátort, és Johann látta, hogy a nagyanyja hirtelen elsápad, majd a vizsgálóasztalra roskad. Az orvos azonnal újraindította a gépet, és vele az idős hölgyet is. Az akkumulátor azonban elhasználódott, fel kellett nyitni a mellkasát, és elemet cserélni.

– A látásom miatt már nem tudok vezetni – magyarázta a nagymama. – Ő vezet helyettem, nagyon óvatos.

A csendőrt egyáltalán nem hatotta meg a magyarázat, ragaszkodott ahhoz, hogy látni akarja Johann jogosítványát. Johann elővette a személyi igazolványát, és beharapta a száját. Csak két hónap múlva fogja betölteni a tizenhatodik évét.

– Na, ugorjanak be, hazaviszem magukat.

A csendőrök később egy tekerics rézdrótot, a hamutartóban pedig több füves csikket találtak az AX-ben. Amikor Johannt megkérdezték, akar-e értesíteni valakit, azonnal a bíró jutott eszébe.

A bíró és Johann a fényárban fürdő, hatalmas lakásban szemügyre vette az eredményt, nagyot szippantva a friss festék jó illatából.

A szélesre tárt ablakokon beáramló június még inkább felerősítette a megújulás, a tiszta frissesség, a tökéletes tavasz érzését.

– Nem rossz – mondta a bíró.

– Ja – ismerte el Johann.

– Most én fizetem a kávédat.

A fiú elmosolyodott. Miután a bíró kihúzta a csávából a zsaruknál, mi más tehetett volna, el kellett fogadnia az

ajánlatát, így azon kapta magát, hogy újrafestette a nappalit és a fürdőszobát, és még a hálószobában lévő könyvespolcot is rendbe hozta, amely összeomlással fenyegetett a könyvek súlya alatt. A bíró pótkulcsokat adott neki, Johann pedig csaknem két héten át minden hajnalban befutott. Eleinte nemigen ízlett neki a dolog, de most egy csésze kávéval a kezében és kétszáz euróval a zsebében végül is nagyon elégedett volt.

– Tényleg, még nem is beszélt a korzikaiakról, mi volt velük?

– Ó! – mondta a bíró, a homlokára tolva félhold alakú szemüvegét. – Mennyit tudsz Korzikáról?

– Nem sok mindent.

– Sziget, amelyet minden oldalról víz vesz körül.

A fiút nem dobta fel a szellemeskedés, kezében a pohárral, halványkék, komoly szemét a bíróra szegezve várta a folytatást. Szakadt farmerjából előkandikált két csámpás térde. Az egyikken vicces módon sárga foltokat hagyott a higanykróm sebfertőtlenítő.

– A kilencvenes években terroristaügyekben nyomoztam. Egy alkalommal Éric Salapierivel akadt dolgom. Mond ez neked valamit?

Nem, a név az égvilágon semmit sem mondott neki.

– Salapieri belekeveredett egy gyilkossági ügybe, az áldozat egy bártulajdonos volt. Voltak lehallgatott telefonok, ujjlenyomatok, még egy tanúvallomás is. Minden, ami kell. A legfontosabb, hogy Salapieri volt annak a Malacostának az apósa, akit a prefektus meggyilkolásáért köröztek.

A bíró szünetet tartott, amíg megbizonyosodott róla, hogy Johann figyelmesen hallgatja.

– Salapierit végül előzetes letartóztatásba helyeztem. A Santéban „szállásolták” el. Beteg volt, fertőző májgyulladás, ráadásul depresszió. A családja azt akarta, hogy szállíttassam át Korzikára. A felesége eljött hozzám, az anyja is, de én elutasítottam.

– Tényleg?

– Malacostát akartam.

– Elkapta?

– Nem.

– És a beteg fickó?

– Meghalt. Télen. Garches-ban.

– A rohadt életbe. Na és most?

A bíró beletörődő mozdulattal körbeintett.

– Bárhol lehetnek.

– Ki akarják nyírni?

– Talán.

– Azért ez, tudja...

– Bökd ki!

– Az ilyenek nem hagyják annyiban.

Johann most járt először önszántából a médiatárban, és fogalma sem volt, mihez kezdjen. Különösen, mivel a helyet nemrég újították fel, csilivili lett, kibővítették, sőt át is nevezték Quentin Mahler Média- és Kulturális Központtra, amely megnevezés leginkább az új önkormányzat nagyra-látó törekvéseit tükrözte. Egy könyvtáros, aki kiszúrta őt, szíves-örömet a segítségére sietett.

- Segíthetek?
- Egy könyvet keresek.
- A legjobb helyen jár.
- A korzikai maffiáról.
- Tudja a címét?
- Nem.
- Hát a szerzőt?
- Azt sem.
- Megnézte a katalógusban?

Ő maga kezdte begépelni a kulcsszavakat a keresőszoftverébe.

– A maga helyében azon a folyosón keresném. A harmadik lesz a művészetek és előadó-művészetek polcai után.

Mivel a fiú mozdulni sem mert, a könyvtáros felállt, megkerülte az asztalt, és Johann követte a 364.1-es polchoz.

– Tessék, itt vannak.

Johann oldalra billentette a fejét, hogy el tudja olvasni a függőlegesen sorakozó címeket.

– Ezekre gondolt? – kérdezte a fiatal nő.

– Igen, igen, szuper.

Miután a lány eltávolodott, a fiú kiválasztott két kötetet, és a táskájába csúsztatta *A korzikai keresztapák háborúját* és egy másikat, amelynek *A maffiák* volt a címe. Kinyitotta és remegő szemhéjjal gyorsan átlapozta a könyveket. Különös érzés volt ez a türelmetlenséggel vegyes ingerültség, az olvasás iránti vágy, ugyanakkor a sürgető kényszer, hogy mielőbb befejezze.

Amikor a kijárat felé igyekezett, a könyvtároslány intett neki. Johann megtorpant. A Nike Huarache cipőjét viselte,

és az ajtó nem volt túl messze, kint várta a robogója, elég, ha nekiiramodik. De a lány mosolygott, kedves, bátorító, tanáros mosollyal. A fiú visszafordult.

– Csináltam magának egy olvasójegyet.

– Minek?

– A könyvekhez, amiket kikölcsönöz. Szükségem lenne a nevére. Meg a címére.

Johann megadta.

– Általában lakcímgazolás is kell. Legközelebb majd hozza el.

És megint az a mosoly. A fiúnak fogalma sem volt, mit is mondhatna.

– Most pedig számítógépre visszük a könyveit.

Végül is ezt a két könyvet soha nem vitték vissza. Egy polcon végezték, ahol több másik került melléjük. Stéphane Bourgoïn* összes művei, amelyeket a Fnacból csórtak el, egy Sztálin-életrajz, néhány összecsapott fércmű a marseille-i bűnözésről, a parókások bandájáról, a Harmadik Birodalomról és a kézfegyverekről. Klasszikusok két euróért. Volt egy fura könyv is, amelyben a bíró a *Monde* egykori újságírójának adott interjút, a címe: *Ne ingereljük a grizzlyt.*

* Stéphane Bourgoïn (1953), francia bűnügyi újságíró. Sorozatgyilkosokról írt könyvei a kétezres évek elején nagy népszerűségnek örvendtek Franciaországban, de végül kiderült, hogy az esetek többsége, mint például a saját feleségének halála, akivel állítólag szintén egy sorozatgyilkos végzett, csupán kitaláció.

5.

Amikor Johann hazaért a médiatárból a könyveivel, meghökkenve látta, hogy Rollo a nagymamájával teázik. Szegény öregasszony erre az alkalomra lecserélte az ott-honkáját, és Johann sejtette, hogy még egy kis pirosítót is kent az arcára.

– Ó! Hát végre előkerült! – mondta az asszony túlját-szott kedélyességgel.

– Szia! – mondta Rollo.

– Szia...

Johann egy szék háttámlájára tette a kezét, és érezte, hogy a műbőr izzadt tenyeréhez tapad. Az érzés kellemetlen volt, ugyanakkor megnyugtató is.

– Kérsz teát? – kérdezte a nagymama.

– Nem, köszi. Felmegyünk. Gyere...

Miközben Rollo megköszönte a teát az idős hölgynek, Johann felrobogott a lépcsőn, de nem maradt ideje ellenőrizni, hogy a pénze biztonságban van-e még a szobájában, mivel a másik máris ott termett mögötte.

– Hát itt laksz – mondta Rollo. – Még sosem voltam nálad. Menő.

Rollo alaposan szemügyre vette az előregyártott bútort, a poszterekkel borított falat, a hasisgolyóktól kilyuggatott szőnyeget, a síkképernyős tévét. Tutira otthonos volt. Ő maga az angol válogatott melegítőjét viselte, amit különleges alkalmakra tartogatott.

– Na, mi van?

– Hogyhogy mi van?

– Itt dekkolsz?

– Miért dekkolnék?

A két fiú úgy nézett egymásra, mint a metrón utazók. Ami most nem lesz kimondva, az soha többé nem lesz kimondva. Ez eltartott egy darabig.

– Na jó – Rollo mégis megszólalt. – És a stukker?

– Már nincs meg.

– Hogyhogy?

– Eladtam.

Rollo két lépéssel közelebb jött, szinte az orra elé állt, így Johannak nem maradt más választása, mint hogy a lábát bámulja.

– Megérdemelnéd, hogy szarrá verjelek – mondta Rollo.

Aztán csak állt, szaporán vette a levegőt éppen Johann feje fölött. A fiú érezte a mosószer szagát a ruháján, meg azt a lélegzetet, olyan volt, mint egy ököré, erős és egyenletes. Amikor megkockáztatta, hogy felnézzen, a tetőablakból aláhulló fényben különös mód elmosódottnak látta Rollo arcát, mintha nem lennének vonásai. Olyan volt, mint egy rózsaszín-fehér folt, amely bármelyik pillanatban szétfolyhat. Beletűzve két mélyen ülő, apró, nedves fekete szem. Johann arra gondolt, hogy Rollónak olyan a tekintete, mint a Sziklák szeme*, ahogy mondani szokták.

– Ide a fele lóvét! Legalább egy ezrest.

– Nem kaptam annyit érte, lökött vagy.

– Ne akard, hogy visszajöjjenek teázni a vénasszonnyal. Érted, ugye?

Johann bólintott. Amikor lelépett, Rollo még arra sem vette a fáradságot, hogy félrelökje.

– Csak van valami elképzelésed.

– Hát, nem igazán.

– Lássuk. A sportot vagy a mozit szereted?

– Hát...

– Istenem, el sem hiszem! Micsoda rakás szerencsétlenség!

A bíró a félholdszemüveg fölött a kölyökre nézett, és a golyóstolla hegyével keményen rábökött a kockás papírra. Johann tényleg kezdett már az idegeire menni.

* Amerikai kultikus horrorfilm (*The Hills Have Eyes*, Wes Craven, 1977), amelyből több remake is készült.

– Az iskola, a könyvek, a kíváncsiság nem csak a bal-fácánoknak való. Neked is jogod van érdeklődni valami iránt.

– Én aztán nem kértem magától semmit! – csattant fel a fiú.

– Hát ez ...

– Na, ebből elég!

Johann megpróbált felállni, de a bíró lapáttenyere a bicepsze köré zárult.

– Ácsi. Ül le. Folytassuk.

Johann szót fogadott, és a magas ablakokon besütő nap fényt vetett szögletes, konok arcára. Az erkélyen élénk szél borzolta a muskátlikat, és a szép, napos idő keltette lágy susogást csak ritkán törte meg egy udvariatlan pinty vagy cinege. A bíró és a fiú mintha házi őrizetben lettek volna, azzal foglalatostkodtak, hogy kikozmetikázzák Johann ön-életrajzát, aki az első pályázatát nyújtotta be egy kommunikációs céghez – ez a bíró ötlete volt. A kommunikáció remek, mondta a fiúnak, olyan, mint a rendőrség, bárki-nek sikerülhet. Johann elég meggyőzőnek találta az érvet.

A bíró rágyújtott egy cigarettára, és felállt, hogy kinyújtóztassa a lábát. Meglazította az övét, és kitaposott bőrpuccsot viselt. Ahogy az ablakba állt, a kölyök megkérdezte, hogy látta-e őket újra.

– Kiket?

– A korszikaiakat.

– Nem ... Vajon léteznek egyáltalán?

Johann nem hagyta, hogy ezek a lételméleti megfontolások eltérítsék.

– Gondolkodtam a dolgon. A prefektusnál egy Berettát használtak. Az egyiket, amit a csendőröktől nyúltak le.

– Látom, azért akad olyasmi, ami érdekel.

A bíró elmosolyodott, majd beleszívott a cigarettájába, mielőtt folytatta volna:

– Na és?

– Két Berettájuk volt.

– Igen.

– Akkor mi van a másikkal?

A félig nyitott ablakon át huzat süvített be, és meglebentette a papírlapokat az asztalon. Johann rájuk tenyerelt.

A bíró nem tudta.

Másnap megállapította, hogy a téli BMW újra feltűnt, ő pedig nekiállt, hogy felállítson néhány kényelmetlen hipotézist. 1997-ben Strasbourgban és Vichyben valóban előfordultak plasztikbomba-robbantások. Nyilvánvaló, hogy ezek a fickók képesek voltak felszállni egy kompra, és minden gond nélkül átszelni az országot, hogy bárki-vel leszámoljanak. Fura módon csaknem reménykedett abban, hogy őmiatta tették meg az utat. Egy gyilkos merénylet bizonyos értelemben bosszút állt volna azért a lassú halálért, amelyről magas körökben döntöttek, és a kivégzést egyetlen tollvonással rendelték el egy miniszteri irodában. Az a gondolat, hogy a kirúgását vérrel mossa le, nem is tűnt visszatetszőnek. De csengettek, a bíró kizökkent a tépelődésből, és arra gondolt, hogy tényleg rohadtul elszúrt mindent.

Átment a lakáson, és miután kinyitotta az ajtót, a lélegzete is elállt a csodálkozástól.

– Nahát!

Johann, aki még a szokásosnál is gyámoltalanabbnak látszott, ott állt... kétség sem fért hozzá: egy lánnyal. Ráadásul egy csinos lánnyal.

– Jó napot! – mondta.

– Jó napot! – felelte a bíró.

Aztán utat engedett, és a lány lépett be elsőként, majd Johann, akinek az arcán kifürkészhetetlen érzelmek kavargtak. Mindenesetre eléggé zavarban volt, és mindketten a fiatal lányt nézték, aki elkezdte felfedezni a lakást, amely szemlátomást kedvező benyomást tett rá.

– Ki ez? – kérdezte a bíró.

– Egy csaj.

– Nem rossz.

– Ja – ismerte el a fiú.

– Szeretnéd, hogy megkínáljam valami innivalóval?

– Jó lenne.

A bíró üdítőket töltött, és átmentek a nappaliba. Egy pillanatig csak tétován álldogáltak az alacsony asztalka fölött, futó mosolyokat és pillantásokat váltottak hármában, amelyekben udvariasság és kimondatlan célzások keveredtek.

– Egy osztályba jártok? – kérdezte a bíró, hogy valahogy elkezdje a beszélgetést.

Johann egy bólintással megerősítette, de mivel az órák háromnegyedét ellógta, a témát gyorsan ejtették. Aztán ismét csend lett, jóval elviselhetőbb, szinte családias. A bíró azért mégis kiderített ezt-azt fiatal látogatója személyazonosságáról. Virginiának hívták, az apja pedig testnevelő

tanár volt. Amúgy nem volt túl beszédes, de féltékenysége egyáltalán nem volt kényelmetlen.

Miután elfogyasztották az italukat, és Johann szemlátómást sokat dicsekedett a bíró lakásán végzett munkájával, végiglátogatták a helyiségeket. Megcsodálták a fürdőszobát, majd a kis dolgozószobát, aztán benéztek a hálószobába, ahol Johann helyrepolozta a könyvespolcot. Ahogy beléptek, a bíró észrevette, hogy a fiú felszívódott. Habozott, úgy érezte magát, mint azok a kisöreges, akikre Creuse-ben high-tech riasztórendszert sóznak rá, vagy álzsaruknak adják meg a hitelkártyájuk számát. Virginia viszont nagyon fel volt dobva.

– És mindet olvasta?

– Ugyan!

– Johann is baromi sokat olvas.

– Tényleg?

A buzgó olvasó éppen most csatlakozott hozzájuk.

– Hol voltál?

– Pisilni talán elmehetek.

– Na jó...

A látogatás nem tartott sokkal tovább. A végén a bíró kezét fogott a lánnyal, és biztosította arról, hogy öröme szolgált a találkozás. Aztán a két kamasz a lépcső felé indult, Johann pedig mutogatással és kacsintásokkal tudatta, hogy később majd elmagyarázza a dolgot. Miután az ajtó becsukódott, a bíró az ablakhoz sietett, hogy figyelje, amint távoznak. De biztosan a hátsó kijáratot használták, mert nem látta őket kilépni. Az ablak tükrében észrevette, hogy mosolyog. A kis seggfejnek volt bőre a képén.

6.

Már többször is járt ebben a városban, és gyűlölte. Colmar olyan volt, mint azok a filmek, amelyeket gyerekkorában karácsonykor látott. Afféle rátarti, tiroli külleme volt. Ez a mindent elborító téli kényelem undorította a férfit.

Már nem volt túl fiatal, de még sűrű, fekete volt a haja, és túlságosan tágra nyílt a szeme, mintha messziről kiszúrná az embert, mint azok a kukkoló pillantások, amelyek lyukat ütnek a bordélyok falába. Egy szigeten nőtt fel, és egész életét ugyanazzal a hús emberrel töltötte, akik olyanok voltak, mintha a fivérei lettek volna. Amikor egyiküket vagy másikat letartóztatták, és az Állam magyarázatot követelt, az illető következetesen azt hajtogatta,

hogy nincs mit mondania. És ez igaz is volt, mert végtére is az itteni bűncselekmények leginkább emberi kapcsolatokból, a mértéktelen büszkeségből, úgymond a légkörből fakadtak. Hacsak nem valami hatalmas pénzről volt szó.

A fekete hajú, halszemű férfi egyelőre egy kávézó teraszán ült. Az idő szép volt, és a szomszédos széken egy papírzacskóban egy Beretta gyártmányú pisztoly lapult. Mutató, csaknem tizenöt éves fegyver, amely kézről kézre járt.

Délelőtt tíz óra körül a férfi kiitta a kávéját, és magához vette a papírzacskót. A benne lévő félautomata pisztoly 964 grammot nyomott, és 9 milliméteres Parabellum töltényeket lőtt ki. Szilárd, megbízható, határozott vonalú eszköz volt. A törvény nevében eljáró emberek a világ minden táján ezzel a fegyverrel öltek meg másokat, akik semmibe vették a törvényeket. És viszont. Röviden, a Beretta tökéletesen betöltötte a feladatát a dolgok rendjében.

A férfi végigment az Écoles utcán, majd főúton, az Église utcán, aztán nyugat felé folytatta a Jean Baptiste-Fleurent és a Champs-de-Mars körút sarkáig. Nem volt különösebben elővigyázatos. Senki sem követte. Biztos volt benne, hogy már nem számítanak rá. Nyolc név volt a kaputelefonon, ő pedig sorban megnyomta mind a nyolc gombot. Egy hang megkérdezte, ki az, aztán halk elektromos zümmögés hallatszott, és már csak be kellett löknie a nehéz tölgyfakaput. Felment a második emeletre, kivette az automatát a papírzacskóból, kibontotta a puha rongyot, amelybe belekötötte, és fegyverrel a kezében folytatta az útját a harmadikra. Odaérve bekopogott a bíró

ajtaján, és néhány másodperc múlva már hallotta is a lépéseket. Egy távoli hang azt mondta, hogy igen, jövök. Aztán szünet.

Most már csak a gyorsaságon múlt minden, ezzel a férfi is tisztában volt.

– Ki az? – kérdezte a bíró.

A férfi és a kérdés között nem volt több, mint húsz centiméter és egy páncélozott ajtó. A férfi hátralépett, a Beretta torkolatát egyenesen előre szegezte, bal keze a tár alatt, jobb karját kinyújtotta. És négy lövést adott le a kémlelőnyílásba.

Amikor a kapucsengő megszólalt, a bíró az ágyában hevert, teája az éjjeliszekrényen, mellén egy Philippe Muray* -könyv pihent. Félhold alakú szemüvege fölött elégedetten csillogott a szeme, szinte eltűntek a súlyos, szürke karikák. Néha még kuncogott is egy kicsit.

A bíró egy ideje elengedte magát. Későn kelt, sokat sétált. A gondok, amelyek huszonöt éven át fogva tartották, hirtelen megoldódtak. Ezt mély ellazulás, meglehetősen jóleső lustaság követte, majd lassacskán belopakodott a kudarc érzése is.

Ott hevert a napsütésben a lepedőn pizsamában, és élvezettel tapicskolt Muray rosszmájú szellemességében. Aztán megszólalt a kapucsengő.

* Philippe Muray (1945–2006), francia regényíró, filozófus és esszéista, aki maró stílusú, neologizmusokkal és szójátékokkal tűzdelt művekben fejtette ki gondolatait.

Ki a fene csesztetheti ilyenkor? Megnézte az ébresztő-óráját. Tizenegy óra, és még mindig ágyban volt. A gondolat mulattatta. Az utóbbi években egyik felelősség a másik után párolgott el, mind gyakrabban lustálkodott sokáig az ágyban, áthajtott a piroson, de észre sem vette, elment, és nem oltotta le a villanyt, elszunyókált híradó közben, vagy kétszer vette be a gyógyszereit. Fokozatosan elhagyta magát, vállalta a homályt, és mindebben a leginkább meglepő az ebből fakadó fura megkönnyebbülés volt, hiszen alapjában véve már senki sem akart tőle semmit. Békén hagyták. Az öregedésnek legalább ennyi előnye volt: a többiek leszálltak róla.

Mezítláb felvette a fürdőköpenyét, és odasietett az ajtóhoz. Igen, jövök már. De mielőtt kinyitotta volna, bele nézett a kémlelőnyílásba. Egy fekete hajú fickó, ismeretlen arc, rebbenő, távol ülő halszemek.

– Ki az? – kérdezte a bíró.

A fickó hátrált egy lépést, és kinyújtotta a jobb karját, amely kitöltötte az egész teret.

A bíró a padlón kúszott, egyfolytában hörgött, újra meg újra felhördült, ami úgy hangzott, mint egy megállni készülő mozdony füttye, a karját használva csúszott a hasán, arca csurom vér, a szája nyitva. Ebben a pillanatban még nem lehetett tudni, hogy a sebe felszínes-e vagy halálos. Úgy gondolta, négy lövést hallott. Agya egyetlen rögeszmés gondolat körül forgott. Minden erejével ebbe kapaszkodott. Ha sikerül megkaparintania a fegyverét, életben

marad. Amikor nagy nehezen odaért az íróasztala közélébe, a falnak támaszkodva felhúzta magát, és a fejéhez emelte a kezét. Csak úgy ömlött a vére, mégsem érezte a legkisebb fájdalmat sem. Belökte az ajtót, becsukta maga mögött, és a fotelbe roskadt. A lélegzete a mellkasában zakatolt, még a szokásosnál is nehezebben, úgy hangzott, mint egy öreg kutya, egy vén, kifulladászt állat, egy orosz-lán- vagy elefántfóka zihálása. Még két lövés dördült, és szilánkok miriádjai repültek szét a szobában. Hol vannak az emberek? Hogy lehet valaki ennyire egyedül? A bíró kihúzta az íróasztalfiókot, ahová a Manurhint tette. Üres. Hát ennyi volt.

Valahol egy tisztáson patak folydogált. Hallani lehetett, akár a madarak egymással feleselő énekét. Az éjszaka még nem volt nagyon messze. A levegőben maradt egy cseppnyi hűvösség, ami a múltó éjt jelezte. A természet apránként kinyílt, még mindig álomtól gyűrötten, alig érintve némi halálsejtelemtől, amely a nap simogatására elillant.

A tisztáson Johann szétvetett lábbal, kihúzott felsőtesttel, fél szemhéját lehunyva a hajnal sűrű fényében, lassan felemelte a bal karját. Virginia mögötte ült egy tuskón. A fiatalember a bíró Manurhinját fogta marokra, a fegyver négyszer felugatott. Négy tisztán elkülöníthető lövés. Johann nem pislogott. A vállában érzett enyhe zsibbadás megszűnt. Így maradt a mozdulat tökéletességében lebegve, mint egy iránytű, úgy meredt ki a savanyú fűből,

amelyen még mindig csillogott egy kevés harmat. A fa, amelyet célba vett, szintén ott állt, derékmagasságban átluggatva. Johann karja körívet írt le, a fegyver visszakerült a combja mellé. Lőszerszag terjengett a levegőben. A könyvekben korditnak* hívják. Virginia felé fordult, aki vele töltötte ezt az álmatlan éjszakát:

– Egyre jobban megy, láttad?

* Füstmentes, nitroglicerint és nitrocellulózt tartalmazó, erős robbanóanyag, egyes lőfegyverek lőszerében használták.

HÁROM PISZTOLY

Egy jó elbeszélő történetei mindig hordoznak rejtett, nem azonnal nyilvánvaló, iskolamesteres pedantériával belénk sulykolt jelentésrétegeket. És ezek jó történetek, amelyekben az egyedi emberi sorsokon túl az elsőre konkrét – ó, de mennyire konkrét! – tárgyként ábrázolt, ám fokozatosan jelképes erőre kapó fegyvereknek jut a főszerep.

Már első olvasásra befészkelte magát az agyamba egy gondolat, ami később sem hagyott nyugodni. Vissza-visszatért fordítás közben, miközben a szavakkal-mondatokkal bíbelődtem, mintha az ember egy új ház földszintjén takarítana, port törölgetne, amikor egyszer csak fent, az emeleten megreccsenne a padló, mintha valaki

vagy valami járkalna odafenn, egy ismeretlen – és övé a ház. Meg kellett ismernem, ha úgy tetszik, szembe kellett néznem vele.

Az első támpont a fegyverek pontos leírása volt. Mathieu részletesen leírja a pisztolyok típusát, kaliberét, súlyát, kinézetét, egyszer még az árát is. Rose fegyvere „.38-as kaliber, öt töltény, 650 euró... szinte természetfölöttien szépnek tűnt, ezüstös és fekete, tömzsi, ugyanakkor rendkívül szilárd”. Wagner Manurhinja „hatlövetű, .38 Special kaliber”. A gyilkos Berettája „mutató, csaknem tizenöt éves fegyver, amely kézről kézre járt... a félautomata pisztoly 964 grammot nyomott, és 9 milliméteres Parabellum töltényeket lőtt ki”. Az az érzésem támadt, hogy ezek a leírások ugyanolyan jelentéssel bírnak, mint az emberi szereplők ruhájának, külsejének ábrázolásai.

De Mathieu nem elégszik meg ennyivel, és ez nem hagyott nyugodni. Minden szereplője más-más módon viszonyul a kezébe került fegyverhez, mindenki a maga módján választ a pisztolyhoz kapcsolódó szimbolikus többletből. A fegyver, a pisztoly általánosan ismert szimbólum. Freud péniszjelképként értelmezi *Álomfejtésében*, az elsütése pedig maga a szexuális aktus. Más értelmezések szerint ambivalens szimbólum, amely a támadás és a védekezés jelentését is hordozza. De akár férfihoz, akár nőhöz kötődik, mindenképpen az erőt és a férfias oldalt képviseli. A cselekvés szimbóluma: az ember átvitt értelemben is megcéloz valamit, vagy éppen célt téveszt – de mindenképpen célra tör. Az igazságra törekvés, de az elnyomás jelképe is.

Mindezek a rétegek felfedezhetők a szereplők érzéseiben, amelyek ezekhez a különleges tárgyakhoz fűzik őket.

Rose-ban gyerekkora óta öntudatlanul is ott munkál a kiszolgáltatottság. A családi minta az erőszakos, zsarnoki apa, akit nem szabad feldühítenie. Vágy és rettegés között hányódik, a korai szexuális próbálkozásai során is alávetett, és fiatal lányként szinte fel sem fogja, hogy ezek némelyike erőszakkal végződik. Aztán a házasságában, a későbbi kapcsolataiban is az a világ rendje, hogy a nőnek meg kell alkudnia a dührohamokkal, a bármikor lecsapó erőszakkal, azzal, hogy a vágyait mindig semmibe veszik.

Az ötvenéves korában vásárolt fegyver számára a szabadságot jelképezi. Arról ábrándozik, hogy végre férfi módjára szállhat szembe a férfiakkal. Amikor Luc elveszi tőle és elzárja a pisztolyt, azzal a szabadsága vész el, amitől a férfi amúgy is megfosztja. Amikor Luc elsüti a fegyvert, és eldördül a végső lövés, az felszabadítja a férfit, ezen a perverz módon teljesíti be a mindeddig sikertelen szexuális aktust, kitör belőle mindaz, amit évtizedeken át elfojtott. De ez Rose életébe kerül: először önmagától, majd a szabadságától, végül az életétől fosztják meg.

Wagner bírónál más a helyzet. Itt két fegyvernek jut fontos szerep. A Manurhin, amit kényszernyugdíjazásakor – mintegy szánalmas kegyajándékként – kap „szükség esetére”, csak a védelmet szolgálja, nem az agressziót. Így válik késői sorsa jelképévé. A fegyvertől kétszer is megfosztják. Először két kamasz emeli el tőle egy rablótámadáskor. A vizsgálóbíró céltalan élete ezzel új értelmet nyer, új erőre kap: minden szakmai tudását latba vetve kinyo-

mozza, kinél van a fegyver, és megtalálja a módját, hogy visszaszerezze. Amikor sikerrel jár, szinte új emberré válik, az évek óta erősödő magány alábbhagy, érdeklődni kezd más emberek iránt, Johannt, a talán jobb sorsra érdemes, kiskorú rablót istápolja, megpróbálja kirángatni a kilátástalan mókuserékből. Ám Johann visszaélve a bizalmával, másodszor is ellopja tőle a fegyvert. A bíró csak az utolsó pillanatokban ébred rá, hogy többé nem képes megvédeni magát, véres halála embertelenül magányos.

De itt egy másik pisztoly is szerephez jut: egy Beretta, amely a bíró által elítélt, börtönben elhunyt korzikai maffiózóért áll bosszút. Szemet szemért, a halált hozó ítéletet csak a bíró halálával lehet kiegyenlíteni. A fegyver elsül a türelmes gyilkos kezében, aki hónapok óta készült a bosszúra. Ez a pisztoly tizenöt éve járt kézről kézre. „A törvény nevében eljáró emberek a világ minden táján ezzel a fegyverrel (értsd: ugyanilyennel – a ford.) öltek meg másokat, akik semmibe vették a törvényeket. És viszont. Röviden, a Beretta tökéletesen betöltötte a feladatát a dolgok rendjében” – írja Mathieu.

A Manurhin viszont új életre kel az örök körforgásban. A négy lövéssel leterített bíró sorsát megpecsételi az ellopott pisztoly, a tőle elorzott hatalom, a kudarc, a semmibe tartó, kiürült élet jelképe. Johann szerelme társaságában ugyancsak négy lövést ad le a hajnali erdőben a másodikban is ellopott fegyverrel, de itt a revolver az ébredő férfiaság szimbóluma: egy ember meghalt, más veszi át a szerepét.

Ezekben az elbeszélésekben a „fegyverhasználat” híven követi a csehovi narratív elvet: egy történetben minden részletnek szükségesnek kell lennie, ami kihagyható, azt ki kell hagyni. Ha az író fegyverrel hozakodik elő, annak előbb-utóbb el kell sülnie.

Mathieu-nél mindhárom el is sül. És mindhárom nagyot szól.

Király Katalin

TARTALOM

Rose Royal	5
Wagner bíró	77
Három pisztoly (<i>Király Katalin</i>)	129

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!

Újabb kiadványainkról, akcióinkról a www.tyotex.hu
és a facebook.com/tyotexkiado oldalakon értesülhet.

Typotex Kiadó

Alapította Votisky Zsuzsa, 1989

A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Németh Kinga

Felelős szerkesztő: Kiss Barnabás

Borítóterv: Nagy László

Nyomta és kötötte: OOK-PRESS Nyomda, Veszprém

Felelős vezető: Szathmáry Attila